

Giới thiệu Đường Quế Hoa Bát Nguyệt

Bạn đang đọc truyện Đường Quế Hoa Bát Nguyệt của tác giả Quế Viên Bát Bảo trên trang đọc truyện online. Nơi đây là Thập Bát trấn, trấn lớn nhất của Vân Châu. Gần đêm khuya, toàn bộ thôn trấn đều bị mùi hương ngọt ngào ái muội triền miên bao phủ. Vân Bát Nguyệt ngồi trước bệ bếp, đối diện là một cái chảo lớn to chừng một người ôm. Nàng rướn nửa thân mình, dùng thìa dài từ trên mức xuống, tựa như ảo thuật, trong thìa kết đọng vô số hạt tròn li ti trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Quế Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Duyên Khởi

Nơi đây là Thập Bát trấn, trấn lớn nhất của Vân Châu.

Gần đêm khuya, toàn bộ thôn trấn đều bị mùi hương ngọt ngào ái muội triền miên bao phủ.

Vân Bát Nguyệt ngồi trước bệ bếp, đối diện là một cái chảo lớn to chừng một người ôm. Nàng rướn nửa thân mình, dùng thìa dài từ trên mức xuống, tựa như ảo thuật, trong thìa kết đọng vô số hạt tròn li ti trong suốt.

Kết tinh mỗi đường vốn là phân đoạn quan trọng nhất trong quá trình làm đường, nhưng không biết vì sao, Bát Nguyệt lại hơi bất an.

Mùi đường yêu điểm mị nhân, hoàn toàn khác biệt với phong cách đường quế hoa mà Vân Bát Nguyệt hay làm.

Nàng dùng đầu lưỡi khẽ liếm miệng thìa, cảm giác gì a, trơn ngọt thơm nồng, quả thật khiến cho vị giác gần như mất kiểm soát, hận không thể đem cả đầu lưỡi ngậm vào trong đường. Đầu óc từng đợt mê muội, ảo ảnh sinh sôi. Vì nó, dù phải chết đường trường cũng không hề hối hận.

Đây tuyệt đối không phải loại đường bình thường.

Vân Bát Nguyệt nắm chặt tay, vò lấy tờ giấy ghi phương thức làm đường kia.

Suy nghĩ dần dần nhớ tới một tháng trước, nàng đến Phần Long trấn gần nhà mua mỗi đường, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hỗn loạn phía sau, một người hoang mang rối loạn vội vàng chạy tới, túm lấy bà vai của nàng: “Cô nương cứu mạng, có người muốn giết ta.”

Sắc trời đã tối, Vân Bát Nguyệt không thấy rõ diện mạo người nọ, chỉ cảm thấy trên người hắn thoang thoảng tỏa ra hương vị của đường.

Tiếng đánh giết phía sau ngày càng gần.

Vân Bát Nguyệt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy nơi có thể ẩn thân, đành quỳnh quáng ôm lấy người kia, mãnh liệt hôn lên môi. Đám đông chạy vội qua người bọn họ, còn quay đầu cười ha ha.

Đội truy binh đi xa rồi, Vân Bát Nguyệt mới buông người kia ra.

Chạng vạng tranh tối tranh sáng, ánh chiều tà hắt lên gương mặt của hắn, vẻ tươi cười lộ ra ngà ngời không nói thành lời, khắp chân mày khóe mắt đều là hoa đào, nhưng trông hắn cực kì xinh đẹp, xinh đẹp đến độ dù bị hắn lừa, vì hắn mà chết, cũng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Hắn nâng tay lên sờ môi: “Thật ngọt.”

Vân Bát Nguyệt ngây dại.

Ngón tay hắn thon dài trắng nõn, cử chỉ tao nhã tựa như các quý công tử, nhưng nhìn khóe môi ngậm đầu ngón tay kia, thần thái muốn bao nhiêu hạ lưu thì có bấy nhiêu hạ lưu.

Vân Bát Nguyệt xoay người muốn chạy, nhưng truy binh từ xa cũng đã trở lại đây, vừa nhìn thấy bọn họ liền quát to một tiếng: “Người ở bên kia, đừng để hắn thoát!”

Vân Bát Nguyệt quay đầu liếc người nọ một cái, thấy ngay cả ý muốn chạy trốn hắn cũng không có.

Truy binh đuổi tới trước mặt, đồng loạt xông lên đánh đấm.

Vân Bát Nguyệt nhịn không được kinh hô một tiếng, đột nhiên thấy hoa mắt, người nọ phi thân lên cao, sau đó văng vẳng hạ đất. Chỉ trong nháy mắt, tất cả truy binh đều nằm dưới chân hắn.

Người nọ nhìn Vân Bát Nguyệt, nhướn mày cười nói: “Tuy đánh nhau cũng có thể giải quyết bọn họ, nhưng ta lại thích cách của ngươi hơn.”

Vân Bát Nguyệt tức đến toàn thân run rẩy, chạy tới trước mặt tát cho hắn một cái. Cảm thấy chưa hết giận, lại vung tay đập vào trước ngực hắn. Nàng không biết võ công, tiểu nữ tử đánh người cũng không khác làm nũng là mấy.

Nhưng thân hình người nọ lao đảo một chút, ngã xuống đất.

Vân Bát Nguyệt hoảng sợ, nghĩ rằng người này nhiều thủ đoạn bịp bợm, chắc chắn là gạt người. Nhưng cuối cùng vẫn lo lắng nhìn qua, thế mới phát hiện trước ngực người nọ đã sưng máu. Một đường của nàng, có thể đã đánh vào miệng vết thương của hắn.

Vân Bát Nguyệt vội vàng chạy đến nâng hắn dậy: “Ngươi... ngươi còn sống không?”

Thôi chết, lỗ miệng nói xui xẻo như vậy. Vân Bát Nguyệt đỏ mặt, người nọ nằm trên đất nở nụ cười.

“Nhờ phúc của ngươi, vẫn còn thở.”

Bộ dáng cười tươi của hắn thật sự là đòi mạng, sau đó tay quăn lại, ôm Bát Nguyệt thật chặt, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng ngại miệng vết thương: “Ngươi buông tay ra đi!”

“Dù ta một chút.”

Bát Nguyệt vừa lo vừa tức, người nọ đang nằm trong lòng nàng đột nhiên ngừng đầu, cặp mắt sáng tràn đầy hoa đào phi thường an bình: “Cô nương là người tốt, thôi cứ bỏ ta ở đây, không cần quan tâm đâu. Nay ta thân trọng thương còn bị người đuổi giết, không biết khi nào thì mất mạng, ta không đành lòng liên lụy ngươi.”

Quá mức giáo hoạt.

Bát Nguyệt ngăn người nhìn hắn, không biết vì sao trên đời lại có người mặt dày như vậy.

Trong binh thư, chiêu này có tên ‘Lấy lui làm tiến, muốn che phải mở’, nếu không phải từng đọc qua ít sách vở, Bát Nguyệt thật sự sẽ cho rằng hắn đang suy nghĩ cho mình. Nhưng nay mắt hắn sáng ngời, tay vẫn ôm chặt thắt lưng của nàng, không có chút xu hướng sẽ buông ra.

Bát Nguyệt thờ dài, dịu hắn đứng lên, lập tức hắn liền tựa cả người mềm oặt lên người nàng.

“Tránh xa ta ra một chút.” Bát Nguyệt thật sự tức giận.

“Ta suy yếu vô lực, mất máu quá nhiều.”

“Bớt suy nghĩ lung tung cự quấy loạn xạ là được.”

“Phật tổ làm chứng.” Hắn chụm hai tay lại, sít sao ôm nàng vào lòng. “Tâm của ta tuyệt đối còn ngay thẳng hơn trời cao.”

“Có quỷ mới tin ngươi.”

“Vậy ta sẽ mở ra cho ngươi xem.” Thật sự làm khó cho hắn, vóc dáng cao như vậy, lại có thể kề sát mặt bên tai nàng để nói chuyện, gió xuân mềm mại thổi qua, tóc mai phiêu diêu, khiến cho toàn thân người ta cảm thấy ngứa ngáy không thôi.

Tiệm thuốc của Cô lang trung ở ngay bên cạnh từ lâu lớn nhất Phàn Long trấn, mọi người gọi hắn là lang trung ‘đòi nợ’, không có đủ bạc, hắn tuyệt đối không khám bệnh.

Bát Nguyệt đưa hết tiền mua mỗi đường cho hắn, hắn mới lười biếng liếc nhìn nam tử kia một cái: “Không có bệnh gì cả.”

“Nhưng... nhưng hắn...”, Bát Nguyệt nhắc nam tử kia lên, để lang trung nhìn thấy ngực của hắn. Hắn mặc áo màu lam nhạt, vết máu đã nhuộm thành một mảnh lấm lộn mờ mờ.

Như vậy mà nói không có bệnh?

“Trung khí đầy đủ, sắc mặt hồng nhuận, ấn đường sung mãn, mắt sáng như sao...” Cô lang trung ngừng lại một chút, “Ngốc nữ, nếu ngươi chưa rõ, sờ lên miệng vết thương của hắn sẽ biết thôi.”

Bát Nguyệt nghe lời sờ thử.

Nam tử kia đè tay nàng lại.

Nàng đụng đến thứ gì đó ở dưới y phục của hắn, lạnh lạnh như nước, mềm mềm êm êm, chẳng biết là thứ quý quái gì.

Nam tử nhìn nàng nở nụ cười: “Ngươi hôn ta, ôm ta, lại sờ ta, ta không còn trong sạch nữa rồi, ngươi phải chịu trách nhiệm.”

Bát Nguyệt giận sôi lên, chẳng trách cha nói với nàng, nam nhân bên ngoài đều là hỗn trướng. Nàng lập tức nắm chặt thứ kia: “Đây rốt cuộc là cái gì?”

“Tâm của ta.” Nam tử nói, “Người không tin ta, ta liền mở ra cho người xem.”

“Người đi tìm chết đi.” Bát Nguyệt vung tay rút ra, trong tay là một loại quả tròn tròn, màu sắc đỏ tươi, đã bị đập đến nát bét cho nên mới tràn ra chất lỏng gần giống vết máu.

“Người lấy tâm của ta ra rồi.” Nam tử chậm rãi đường hoàng ngồi dậy, lười biếng duỗi vai rướn lưng.

“Đây là quả cà chua, từ Tây Vực đưa tới, có thể dùng làm thuốc.” Cổ lang trung mở sổ bạc, ghi thêm một phần thu nhập trong ngày vào.

Bát Nguyệt tức giận quay ngoắt bước đi, đến ngoài cửa bỗng nhiên nhớ ra: “Lang trung, người này không bệnh, người trả bạc cho ta.”

“Không bệnh chẳng lẽ sẽ không là bệnh sao, nếu ta không nói, làm sao người biết hắn không bệnh?”

Bát Nguyệt bị hắn chặn họng, một câu cũng không nói nên lời, tròn tròn đôi mắt, nhìn qua nhìn lại: “Các người... các người...”

Cổ lang trung nâng mắt nhìn nam tử kia: “Cầm thú, người làm cho cô nương tức phát khóc, còn không mau trả tiền cho nàng.”

Người nọ lười nhác cười: “Tâm cũng để nàng cầm đi rồi, mấy lượng bạc kia đã là cái gì.”

Nước mắt của Bát Nguyệt vốn đã tràn đầy hốc mắt, vừa nghe lời này liền ào ào rơi xuống, xoay người chạy vội ra ngoài.

Thời tiết tháng năm, cái lạnh của mùa xuân còn chưa tan hết, Bát Nguyệt ra ngoài vào buổi trưa, ăn mặc phong phanh, lúc này cảm thấy lạnh thấu xương.

Nàng dùng hai tay ôm vai, cúi đầu bước đi, vừa đi vừa gạt nước mắt trào ra.

Nhà của nàng không phải rất giàu có, ngày hội làm đường của Thập Bát trấn Vân Châu đang cận kề, để giúp đường do Bát Nguyệt làm giành được giải nhất ở Đường hội, cha đem tiền tiết kiệm đã nhiều năm lấy hết ra dùng. Có điều thiên phú có hạn, đường do Bát Nguyệt chế tạo luôn có vài phần khuyết điểm làm cho người ta hỗn khiên mộng nhiều.

Đến bây giờ, ngay cả tiền đi mua mỗi đường cũng bị lừa đi rồi.

Lúc ngang qua sông, Bát Nguyệt ngồi xuống trên bờ đê, ngón tay theo bản năng cuốn lấy gốc cỏ dưới đất. Trước đây có người từng nói, chỉ cần ước một nguyện vọng khi sao băng bay qua, có lẽ kì tích sẽ xuất hiện, Bát Nguyệt luôn luôn chờ đợi, nhưng đến bây giờ nàng vẫn chưa từng nhìn thấy sao băng.

Bên người có tiếng quần áo sột soạt, Bát Nguyệt biết là người kia, nhưng nàng đã không còn sức so đo với hắn nữa.

“Người của người thơm quá.” Hắn tiếp cận không phải rất gần, nhưng thái độ vô cùng thân thiết, tựa như thật lâu thật lâu trước kia bọn họ đã quen nhau, “Là mùi đường quế hoa phải không?”

“Hả?” Bát Nguyệt ngây người, hương liệu do chính nàng đặc chế sao hắn lại biết.

“Rất phù hợp với người.” Người nọ dường như biết Bát Nguyệt đang nhìn hắn, xoay qua mỉm cười với nàng, hắn vừa cười, mặt của nàng liền hồng lên, lập tức quay đi.

“Đường và nữ nhân giống nhau, có thuần khiết có phóng đãng, có khuê các có thanh lâu, có mạnh mẽ có ôn nhu, có liếc mắt liền đỏ mặt cũng có phong tình vạn chủng chờ người ôm lấy, người biết nam nhân thích dạng nữ nhân nào nhất không?”

Bát Nguyệt suy nghĩ một chút, chậm rãi quay đầu lại.

Bộ dáng người nọ kì thực rất chặt chẽ, quần áo rối loạn lòi thoi, tóc cũng bù xù, nhưng ý cười trên mặt hắn lại thông dong tiêu sái, không để tâm đến bất cứ điều gì, giống như yêu quái chạy ra từ trong núi.

Bát Nguyệt vốn muốn nói, có liên quan gì tới ta đâu, nhưng mở miệng lại biến thành: “Là dạng gì?”

“Lúc nói chuyện thuần khiết yếu đuối đến mức có thể té xỉu bất cứ lúc nào, nhưng vừa lên trên giường, sẽ trở thành bộ dáng yêu diễm dâm đãng nhất...”

Hắn đang nói đến cuối, Bát Nguyệt theo phản xạ vung tay lên, “bốp” một tiếng thanh thúy, đã hung hăng tát cho hắn một cái: “Hạ lưu!”

Người nọ cười khò: “Ta đang nói đến đường...”

Vậy ánh mắt ngọt dính như đường cứ dán vào người nàng là cái gì?

“Không bao giờ muốn gặp lại người!” Bát Nguyệt đứng dậy rồi đi, người nọ nắm chặt tay nàng, một tay giữ lấy cằm của nàng, mạnh mẽ hôn xuống.

Bát Nguyệt phát tay muốn đánh hắn, hắn bắt được tay nàng, dựa lại thật gần, sờ đến trước ngực nàng, mò vào trong vạt áo, Bát Nguyệt không nhìn

được mà kinh hô, chợt nghe hân nói khê bên tai: “Đây là sinh lễ, chờ ta trở về dạy ngươi công phu trên giường...”

Rốt cuộc hân cũng chịu buông nàng ra, nàng tức đến điên người, quay lại tấn công, nhưng thân hình người nọ vừa lóe liền biến mất trong bóng đêm, không nhìn thấy nửa điểm dấu vết.

Bát Nguyệt rung mình một cái, tựa như hết thấy những chuyện vừa xảy ra đều là ảo giác của nàng. Nhưng tờ giấy trong lòng lại là chứng cứ chắc chắn mười phần. Nàng lấy ra soi dưới ánh sao, hóa ra trên đó viết phương pháp chế đường.

Bạn đang đọc truyện *Đường Quê Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Duyên Kinh

Chiếc thìa dài đập vào viên chảo, vang lên một tiếng ‘đình’ nho nhỏ, Bát Nguyệt giật mình kinh hãi, vội vàng hoàn hồn. Tờ giấy công thức trong tay đã ướt đầm mồ hôi, đường nàng làm ra dựa trên phối liệu như được viết thật giống như người nọ nói, là nữ nhân yêu điểm phóng đăng nhất trên giường, chỉ cần ngửi thấy nhiệt độ của đầu lưỡi liền gất gao quần quít.

Nhiệt tình kia khiến người ta không thể chống đỡ nổi, liếm một chút thần hồn đã điên đảo.

Đêm sâu như vậy, giống như mùi ngọt thần bí khó lường này. Thi thoảng truyền đến tiếng chó sủa, xen lẫn trong đó là một hai tiếng kêu gào. Vân Bát nguyệt lắng tai nghe, đúng thế, là tiếng động vật kêu gào. Nàng nhảy dựng lên, vài bước đã chạy ra dưới cây đại thụ ngoài cửa.

Gà trong nhà luôn bị chồn ăn vụng, cho nên Vân Bát Nguyệt mượn bầy thú của nhà săn bắn bên cạnh, nhưng ngưng thần vừa thấy, đồng trắng tuyết ẩn hiện trong bóng tối như mực, rõ ràng là một tiểu hồ ly.

“Ô? Ngươi từ đâu tới đây?” Hồ ly bộ dạng xinh đẹp, tất nhiên nhận sự đối đãi khác với chồn. Vân Bát Nguyệt cảm thấy đau lòng, ôm lấy bông tuyết lông tròn mềm mại vào lòng, rút khăn tay từ vạt áo, quần miêng viết thương cho nó.

“May mà không bị thương nặng.” Bát Nguyệt thì thảo tự nói. Không để ý thấy ánh trăng trên đầu bị che khuất, hiện ra một bóng đen thật dài.

Vừa muốn vào phòng, ngẩng đầu lên đã sợ tới mức ngã nhào xuống đất: “A a a a...”

Trước mặt là một thiếu niên mặc áo trắng như tuyết, tóc dài buông thõng tới hông, một đôi mắt phượng bảo quang lưu chuyển, mơ hồ màu ngọc bích nhàn nhạt như u hỏa.

“Yêu quái a...” Vân Bát Nguyệt tròn mắt há mồm nhìn hân, chẳng lẽ, đây là hồ ly báo ân trong truyền thuyết ư?

Nhưng bầy thú là nàng đặt, nàng với nó, không có ân, chỉ có thù.

“Ngươi đừng hại ta.” Vân Bát Nguyệt lùi về sau hai bước, bóng lưng mềm trong lòng cự quấy lộn xộn, ánh mắt nàng đại ra, nhìn xem hồ ly, lại nhìn thiếu niên, thì ra không phải một người a?

Thật thần kì, sao lại giống nhau như vậy?

“Ngươi cứu Cầu Cầu?” Thiếu niên nhìn hồ ly, nhẹ hất cằm.

“Ừm.” Vân Bát Nguyệt ậm ừ, không dám nói thực ra bầy thú cũng là của nàng.

Thiếu niên nửa ngày không mở lời, Vân Bát Nguyệt lén lút ngắm hân, hân tựa như đang suy nghĩ điều gì: “Rõ ràng là người tốt, sao lại làm ra thứ đường hại người này?”

“Đường làm sao có thể hại người?” Bát Nguyệt thốt ra.

“Ngươi không biết cái gì a.” Thiếu niên hướng nàng vươn tay, “Đưa Cầu Cầu cho ta, đa tạ ngươi.”

Vân Bát Nguyệt không hề nghi ngờ chủ nhân của nó là hân, bởi vì một người một thú này, căn bản chính là mặt vợ chồng. Nhưng nàng muốn hỏi cho rõ, ôm Cầu Cầu lùi lại một chút: “Ngươi... ngươi nói nốt chuyện vừa rồi đã.”

Thiếu niên thấy nàng trốn, mày rậm nhíu lại, có vẻ hờn giận: “Ngươi nghĩ ta đến nơi quỷ quái này làm gì? Là vì giết ngươi! Nếu không phải thấy ngươi cứu Cầu Cầu, sao có thể thừa hơi nói chuyện với ngươi chứ!”

Vân Bát Nguyệt bị hấn dọa đến ngất người: “Vi sao muốn giết ta?”

“Công thức làm đường này, có phải do một tên mất hoa đào hồn đần đưa cho ngươi không?”

“Đúng vậy...”

“Hắn không có lòng tốt, muốn hại ngươi chết!” Thiếu niên tiến lên trước, Vân Bát Nguyệt vẫn trốn về sau.

Rốt cuộc thiếu niên bị nàng chọc giận: “Ngươi muốn chết rồi!” Tiến lên trước một bước, nâng tay muốn túm lấy áo Bát Nguyệt, nàng vừa hô một tiếng cẩn thận, thiếu niên đã đâm xuống bầy thú.

Là cái bầy thú do nhà săn bắn kia tỉ mỉ tạo ra, con mỗi càng lớn, kẹp càng chặt.

“Thật mệt chết người.” Vân Bát Nguyệt không chịu được nhiều mày, cứu đứa nhỏ rồi, giờ lại phải cứu đứa lớn.

Gương mặt thiếu niên tái nhợt không chút huyết sắc, bỗng nhiên ánh đao trong tay chợt lóe, đâm xuống chân của chính mình. Vân Bát Nguyệt giật mình, chồm tới túm lấy hắn, một đao kia liền đâm vào cánh tay nàng. Nàng đau đến hết hồn một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê.

“Ngươi điên à?” Vân Bát Nguyệt tức giận cực điểm, thôi thế cũng được, đều là bệnh nhân bị thương, không cần ghét bỏ lẫn nhau...

Thiếu niên làm nàng bị thương, không hề áy náy chút nào: “Ta không thể tha thứ cho mình phạm phải một sai lầm thấp kém như vậy.”

“Muốn chết a ——” Vân Bát Nguyệt thật sự muốn chết, vì sao nàng luôn đụng phải mấy người kì quái, “Bây giờ ngươi đâm vào tay ta rồi, cũng coi như phạm phải sai lầm, tốt nhất là chặt hết tay chân luôn đi!”

Thiếu niên hướng con mắt trong như nước hồ tháng sáu nhìn nàng: “Làm sao ngươi có thể so với ta?”

Nghe xong lời này, Vân Bát Nguyệt càng phát ra cảm giác bản thân ‘nhân cùng mệnh tiện’. (người nghèo thân phận thấp kém=]])

“Đau chết mất.” Nàng vật lộn mở bầy thú ra, y phục như tuyết của thiếu niên đã bị máu làm ướt sũng, miệng vết thương thoát nhìn có điểm dọa người, “Tối rồi, chỉ có thể giúp ngươi xử lý đơn giản một chút, ngày mai lên trấn mua thuốc sau.”

May mà Vân Bát Nguyệt không bị thương nặng lắm, đao đâm nghiêng, chỉ nhẹ nhẹ xước qua cánh tay.

Nhưng vẫn đau đến không ngủ được, Vân Bát Nguyệt cả đêm ngồi canh chảo đường, vàng luyện trăm lần mới thành, đường hảo hạng cũng cần qua vô số quá trình trắc trở quanh co. Hương khí ngày càng đậm đặc, làm cho người ta như si như túy, vì sao lại nói đây là thứ hại người?

Nàng nhìn xem thiếu niên, phát hiện hắn cũng không ngủ.

“Này.” Hắn gọi nàng.

“Cái gì?” Vân Bát Nguyệt tức giận.

“Giang hồ gọi ta Thập Nhất thiếu gia, nhưng thật ra ta họ Quế.”

“Quế Thập Nhất?” Nửa đêm không ngủ được chỉ vì nói điều này cho nàng?

Thiếu niên ngao mạn nheo mắt: “Hãy sử dụng kính ngữ với ta.”

Hừ, được rồi, Vân Bát Nguyệt nghĩ, tối nay thu hoạch của nàng thật phong phú, vác về một hồ ly, một thiếu gia, còn cả một vết sẹo to bự.

*

Hàng thuốc ở trên Phàn Long trấn, phải qua một con sông, đi mười lăm dặm đường núi.

Lúc tới nơi thái dương đã lên đến đỉnh đầu, Vân Bát Nguyệt ngại không nỡ đi đòi tiền của thiếu gia, nhưng quả thật nghèo không chịu nổi, đành phải mang tám tấm duy nhất trong nhà đưa cho chàng quỳ, đổi lấy kim sang được, thuốc mỡ giảm đau, cả một ít đồ ăn cho hồ ly.

Lúc về đi ngang qua một túp lều, cái mũi của Bát Nguyệt nhạy cảm hơn người thường, ngửi được mùi đồ ăn, trong bụng vang lên mấy tiếng nhỏ.

Thật đói, từ giữa trưa hôm qua đến giờ chưa ăn gì cả, nàng cũng làm từ xương thịt, không phải đúc bằng sắt.

Vân Bát Nguyệt đứng chảy nước miếng dưới túp lều, không hề lưu ý đến một bàn tay tiến lại gần mình, rút lấy bọc đồ nàng kẹp bên hông, vội vã bỏ chạy. Nửa ngày sau nàng mới giật mình phản ứng lại, bực cả mình, thuốc chữa thương thôi, chẳng phải thứ gì hay ho, thế mà cũng có người cướp nữa. Nàng vừa đuổi theo vừa tức giận muốn khóc, mấy tên khốn nạn này cũng chỉ biết bắt nạt nàng.

Tiểu tặc kia vùng thoát khỏi Bát Nguyệt, cước bộ chậm lại, nghênh ngang đi về phía trước, bọc đồ rất nặng, không biết có gì bên trong. Hắn đang muốn mở ra xem, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai hắn. Hắn có tặc giật mình, ôm bọc lùi về sau vài bước, nhìn thấy một người trẻ tuổi mắt cười trong suốt, bộ

dáng thật đẹp, ai da, tiểu tặc vừa nhìn vừa xuýt xoa, thật con mẹ nó không phải xinh đẹp bình thường nha.

Hắn càng nghĩ càng ghen tị, muốn rạch vài nhát trên gương mặt hoa đào của tên này.

Nhưng người trẻ tuổi lại cười nói với hắn: “Đưa bọc đồ cho ta.”

Hả? Tiểu tặc trừng mắt thật lớn, đen ăn đen nha? Muốn tranh của lão tử, cũng không xem lại bộ dạng của ngươi đi.

Người trẻ tuổi rút ra thứ gì đó từ trong áo, nhoáng lên một cái trước mặt tiểu tặc, không đợi hắn thấy rõ ràng đã thu về, nhưng tiểu tặc đã kinh hoàng ‘bùm’ một tiếng quỹ xuống: “Đại gia, ngươi là đại gia của ta nha, bọc đồ đưa ngươi, cái gì ta cũng đưa ngươi, ngươi tha ta đi...”

Người trẻ tuổi ôn hòa nhã nhặn lấy bọc đồ, trở về theo đường cũ. Quả nhiên Vân Bát Nguyệt vẫn đứng ở giữa đường nhìn hết đông nhìn sang tây, nắng giữa trưa chiếu thẳng vào mặt nàng, trắng mịn tươi tắn, ngay cả lông tơ thật mảnh trên vành tai đều có thể thấy được rõ ràng.

Người trẻ tuổi từ đằng sau vươn tay sờ sờ vành tai của nàng, thật mềm, khiến cho người ta nhớ tới một nhũ tươi còn đang non.

Tựa hồ còn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt.

Vân Bát Nguyệt hoảng sợ, nhìn lại, quả thật nổi điên. Lại là người này, lại là người này, những việc không hay ho nàng đụng phải dường như đều bắt đầu từ khi gặp hắn.

Nhưng người trẻ tuổi lại trả bọc đồ cho nàng, nói thêm một câu, Vân Bát Nguyệt lập tức im thin thít.

Hắn nói: “Ngươi muốn ăn cái gì?”

Tục ngữ nói ‘dân coi miếng ăn như trời’, Vân Bát Nguyệt khuất phục cũng không phải không có đạo lý. Huống chi, lớn như vậy rồi nàng cũng chưa từng bước chân vào tửu lâu, đây là lần đầu. Tửu lâu không hổ là tửu lâu, ngay cả hoa khắc trên lưng ghế dựa trông cũng sống động như vậy. Đồ ăn vừa bung lên, Vân Bát Nguyệt liền gió cuốn mây tan ăn sạch bách, cho đến khi chỉ còn một ít đồ mới ngưng ngừng ngẩng đầu: “Ngươi ăn...”

“Ăn nước miếng của ngươi?” Người trẻ tuổi nhìn sáu cái đĩa trống trơn, kì thật trong đó còn một cái vẫn dư ra chút đồ ăn, quả thực có thể ăn, hơn nữa hình như vẫn mang theo chút ý tứ ‘còn chưa tận hưởng’.

Vân Bát Nguyệt đỏ mặt, mặc kệ thế nào, một cô nương chưa lấy chồng có thể ăn nhiều như vậy không thể là một chuyện đáng để kiêu ngạo được.

Người trẻ tuổi phán phó tiểu nhị: “Cho thêm một phần giống vừa rồi.”

Vân Bát Nguyệt vội vàng xua tay: “Ăn không hết ăn không hết.”

Người nọ liếc nàng một cái: “Ăn không hết, còn lại thưởng cho ta cũng được.”

Mặt Vân Bát Nguyệt càng đỏ ửng, xấu hổ cúi đầu.

Người trẻ tuổi chống cằm trầm nghĩ, trêu chọc nữ hài này thật thú vị, dù có thẹn thùng sợ hãi hay hại người đều hậu tri hậu giác, luôn luôn chậm hơn người bình thường, là điển hình làm trước nói sau. Hắn lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ống tay áo, nhét vào bàn tay của Vân Bát Nguyệt, bàn tay nàng mềm mại ấm áp, nắm rồi sẽ không muốn buông ra. Vân Bát Nguyệt khó khăn lắm mới rút được tay về, nghĩ muốn tranh cãi với hắn, nhưng liếc mắt thấy một bàn đầy đồ ăn, lại cảm thấy chính mình không có lập trường, bị thảm bán mình cầu thân.

Bình nhỏ trên tay trong suốt long lanh, từ ngoài có thể nhìn xuyên thấy bột phấn màu tím bên trong, chẳng lẽ đây chính là bình ngọc lưu ly? Nhưng Vân Bát Nguyệt dù ngờ nghệch cũng từng nghe nói qua, đồ quý trọng như thế này, cho tới bây giờ chỉ có nhân tài của hoàng cung đại nội mới có thể có được, người này... Vân Bát Nguyệt ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn qua.

Hắn chỉ cười cười, mắt sáng cười thành hai đóa hoa, bỗng nhiên kẻ sát vào Vân Bát Nguyệt hỏi: “Ta xinh đẹp hay hồ ly nam trong nhà ngươi xinh đẹp?”

Vân Bát Nguyệt sợ hãi, yêu quái a, vì sao ai cũng biết chuyện bí mật của nàng.

“Ngươi thu lưu dã nam nhân, lòng ta thực ghen tị a.”

Vân Bát Nguyệt không nói gì, trong lòng trầm nghĩ, đừng trêu ta nữa, ai mà không nhìn thấy tướng hoa đào trên mặt ngươi cơ chứ.

“Đem thứ này cho hắn ăn đi.” Người nọ chỉ chỉ vào cái bình trong tay nàng.

“Hử?” Vân Bát Nguyệt theo bản năng kêu lên, “Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi còn không biết sao?”

“Biết cái gì?” Vì sao ai cũng hỏi thế, nàng không phải tiên tri mọi việc đều biết.

Người trẻ tuổi cười cười: “Quả nhiên không phải người giang hồ, tên của Quê Thập Nhất thiếu gia cũng chưa từng nghe qua. Hắn là đệ nhất sát thủ ở

Trung Nguyên, lưng đeo tội danh sát hại hơn trăm tính mạng, là tội phạm quan trọng mà Thánh Thượng khâm bút về tranh truy nã, quan phủ khắp nơi đều treo giải thưởng bắt hần.”

Sao? Vân Bát Nguyệt nhếch môi, là hồ ly nam ngọc ngém vừa bước vài bước đã đập vào bẫy thú nhà nàng?

“Hần cũng nói ngươi không phải người tốt, ngươi muốn hại chết ta đấy.”

“Vậy ngươi tin hần hay tin ta?” Người trẻ tuổi cười mỉa mắt, bộ dáng thực vui vẻ.

Vân Bát Nguyệt chần chờ một chút, không hiểu vì sao, nàng tình nguyện tin tưởng hồ ly nam kia. Trực giác của nữ nhân vốn là một thứ không thể lý giải, hoàn toàn không có căn cứ, chỉ là nàng cảm thấy người trước mắt mình quả thực không phải người tốt.

“Ta đứng đầu tứ đại danh bộ đương triều, phụng mệnh đến bắt Quế Thập Nhất.” Người trẻ tuổi rút ra lệnh bài ở thắt lưng giơ lên trước mắt Vân Bát Nguyệt, thấy hai mắt nàng tròn to chớp chớp, mới chậm rãi thu về, “Ngươi hạ độc hần là giúp dân trừ hại.”

“Không thích, nếu ngươi muốn bắt hần thì tự đi mà bắt, sao phải dùng ta.”

“Chuyện này —— ta muốn nói, chúng ta kì thực là người một nhà, từ lúc sáu tuổi hai ta đã định thân, ta là ai? Ta chính là vị hôn phu của ngươi, thế mà ngươi không chịu giúp ta sao?”

“A a a a?” Vân Bát Nguyệt hoàn toàn đóng băng, nửa ngày sau mới hoàn hồn, vội vàng chỉ huy tiểu nhị đóng gói sáu món ăn kia, không thềm liếc mắt nhìn người nọ một cái, ôm bọc đồ trở về nhà.

Dọc đường đi vừa bước vừa lẩm bẩm, có quý mới tin ngươi, có quý mới tin ngươi.

Nhưng thực ra trong lòng dần dần hình thành một con quỷ nhỏ.

Nam nhân kia có một đôi mắt đào hoa lạ tình, hai tay hần kiên định mà mạnh mẽ, ôm ấp của hần ấm áp dị thường, hần có đôi môi hoàn mỹ mà mềm mại.

Nếu hần quả thật là vị hôn phu của nàng —— Vân Bát Nguyệt chợt cảm thấy đỉnh đầu muốn nổ tung, sớm muộn cũng có ngày hần bán vợ cầu vinh, hoặc giả nàng sẽ phải vật vờ ra ngoài kiếm tiền nuôi hần.

Cuối cùng của cuối cùng, rốt cuộc Vân Bát Nguyệt nhớ ra, nàng quên hỏi chuyện tờ công thức kia.

Bạn đang đọc truyện *Đường Quế Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Duyên Nghiệt

Vừa về nhà, Vân Bát Nguyệt đã bị tình cảnh trước mắt dọa ngây người, lồng gà mở toang hoác, chỉ còn mấy con gà con run lẩy bẩy trốn ở góc trong cùng. Nàng hít sâu một hơi, tận lực áp xuống lửa giận trong lòng. Được rồi, nàng biết mình nuôi hai con hồ ly trong nhà, nhưng bắt gà cũng phải có mặt chủ chứ?

Vân Bát Nguyệt mở cửa phòng, quả nhiên lông gà bay tứ tung, vị thiếu gia kia đang nằm nghiêng trên giường xem Cầu Cầu ăn đến hài lòng, may mà hần còn không vào hòa theo. Vân Bát Nguyệt quăng đồ ăn cho hần, Quế Thập Nhất uể oải nhắc mắt: “Ta không ăn đồ thừa.”

“Không ăn sẽ bị đói.” Vân Bát Nguyệt khinh khỉnh liếc hần. Trước kia nàng không hay tiếp xúc với nam nhân, tới bây giờ cũng không biết thì ra nam nhân là loại sinh vật xấu xa vô sỉ ngạo mạn như vậy. Nàng rút ra kim sang được, bảo thiếu gia đem cái cẳng cao quý của hần giơ ra. Đang bôi thuốc bỗng nhiên nhớ đến: “Đúng rồi, ngươi có quan hệ gì với cái tên lạ hoa đào kia?”

“Không có quan hệ.” Tiếng nói của Quế Thập Nhất rất êm tai, chân của hần cũng trắng quá mức cho phép, tựa như bàn tay ngọc đang buông ở bên giường. “Hần vẫn muốn bắt ta mà thôi.”

Kim sang được hơi đặc dính, Vân Bát Nguyệt thoa một chút dầu gió lên trên. Nàng đặc biệt tình nguyện hầu hạ thiếu gia, cảm thấy giống như... giống như... trước đây theo cha vào nhà người giàu có, tượng bạch ngọc trong nhà đó hoàn mỹ đến mức nếu xuất hiện một vết xước nhỏ thôi cũng khiến người ta đau lòng: “Ngươi quả thực là sát thủ sao?”

“Ta đã nói từ đầu rồi.”

“Vậy vì sao lại muốn giết ta?”

“Ai bảo ngươi làm loại đường kia.”

“Đường có ảnh hưởng gì tới ngươi?”

Cặp mắt xanh biếc của Quế Thập Nhất nhìn không chớp vào nàng: “Nói ngươi ngốc, đúng là ngươi không chỉ ngốc bình thường mà.”

“Ngươi mới ngốc ấy.” Vân Bát Nguyệt đứng lên, mắt húng nhìn hấn hồi lâu. Tuy nàng quả thật không thông minh, nhưng không cần phải nói một cách trắng trợn như vậy đi.

“Đường này ăn vào sẽ nghiện.”

Vân Bát Nguyệt ngăn ra: “Cái gì?”

“Mùi hương sực nức như vậy, kỳ thật là một thứ thuốc tên ‘thuốc phiện’, dùng ít có thể chữa thương, nếu dùng quá liều, lâu ngày thương thân. Dù là người khỏe mạnh thế nào, nếu dính phải thứ này, cả đời đều không thoát được.”

“Nghe có vẻ thật thần kỳ a.” Vân Bát Nguyệt cảm thấy chuyện này còn khó tin hơn việc tên hoa đào kia là vị hôn phu của nàng. Nhưng thiếu gia không giống những người khác, hấn kiêu ngạo, không thích nói đùa, cũng sẽ không nói dối. Cho dù hấn nói bạc rơi từ trên trời xuống, Vân Bát Nguyệt cũng muốn bụng chậu đi ra ngoài để hứng.

Sắc mặt Quế Thập Nhất hơi khó coi, hấn hạ thấp người, một tay che miệng vết thương: “Ngươi gặp Lan Đình Ngọc ở trên trời?”

“Đó là ai a?” Sao lại đặt cái tên hoa hoét thế?

“Chính là cái gã có tướng hoa đào kia.”

“Đừng, hấn bảo ta hạ độc ngươi, ta không chịu, bỏ chạy về luôn.”

Sắc mặt Quế Thập Nhất đại biến, giờ đoàn kiểm chọc xuống miệng vết thương, miệng vết thương được xoa thuốc đã bắt đầu có cảm giác nóng rực, hấn xuống tay cực dứt khoát, vài động tác liền xẻo hết thịt thối xung quanh, máu chảy ra, chỉ chốc lát liền ướt sũng đẫm chân.

Vân Bát Nguyệt sợ tới mức một tiếng cũng không thốt được, thấy Quế Thập Nhất cắn răng dè xuống miệng vết thương, máu vẫn phun trào không ngừng, nàng vội vàng ba chân bốn cẳng xé mảnh vải băng vết thương cho hấn. Hấn nhấc chân đá văng nàng, Vân Bát Nguyệt té ngã, mắt thấy ánh đao trong tay hấn chọt lóe, thoát đã đến gần. Nàng ôm miệng tròn lớn mắt, đao kia đã ngừng lại trước chóp mũi của nàng.

Nàng đang khóc.

Lệ rung rung nơi hốc mắt, chỉ cần chạm khẽ một cái, sẽ cuộn cuộn không ngừng như nước biển.

“Ngốc chết đi ——” Quế Thập Nhất thở dài thu đao về, vung tay lên lần nữa liền đánh bay kim sang được vào trong nôi, đường còn đang nấu, mùi thuốc cùng mùi đường nháy mắt liền tràn ngập khắp gian phòng.

Vân Bát Nguyệt kinh hô một tiếng, vùng vẫy đứng lên, đường kia... đường kia là tâm huyết nàng dành suốt bao nhiêu ngày, mặc dù bọn họ đều nói đó là thứ hại người —— nhưng, giống như đứa nhỏ dù xấu xa trong mắt người khác, mẫu thân sao có thể thừa nhận?

Đến lúc này rồi mà nàng chỉ nhớ đến đường của mình. Quế Thập Nhất lửa giận bốc lên, một phen giữ lấy yết hầu của nàng, giết nàng chỉ là chuyện dễ dàng, nhưng vì sao hấn không thể xuống tay?

Từng giọt nước rơi xuống mu bàn tay, rất nóng, khiến cho người ta trong lòng cả kinh.

Vân Bát Nguyệt mơ hồ nhớ lại trước đây, mùi hương ngọt ngào các loại lùn bao phủ khắp nhà, đó là mộng đẹp duy nhất mà nàng nhớ rõ: “Cha ta từng là thợ làm đường giỏi nhất Quan Tây, cả đời hấn làm đường, về sau vị giác khứu giác đều bị hỏng, hấn không còn biết được cái gì là ngọt, cái gì là mặn. Nhưng kể cả thế, ta cũng tình nguyện đem hết số tiền kiếm được để làm đường, việc này, ngươi... vĩnh viễn ngươi cũng không hiểu được...”

Từ khi còn nhỏ xú nằm trong nôi, nàng cũng đã quyết cả đời sẽ làm bạn với đường.

Quế Thập Nhất quả thật không rõ, chân hấn rất đau, tay cũng rất đau, hấn buông Bát Nguyệt ra, nàng liền chậm rãi khuyu xuống theo vách tường: “Đồ xấu xa, tên họ Lan kia.”

Hấn đã sớm dự đoán được, người thân mềm tâm cũng mềm như Vân Bát Nguyệt sẽ không bao giờ hạ độc Quế Thập Nhất thiếu gia, vì thế lúc trả lại bọc đồ cho nàng đã thêm vào ít thứ.

“Hấn đánh không lại ngươi sao? Một đại nam nhân sao phải lén lút như vậy, hấn muốn bắt ngươi thì cứ bắt đi, sao còn phải lợi dụng ta để hãm hại ngươi a?”

“Bát Nguyệt ngốc.” Quế Thập Nhất xoa xoa đầu nàng, nàng vừa run lấy bầy vừa khóc.

Chẳng lẽ người không thấy hấn có dụng ý xấu với người ư? Vì sao muốn lừa mình dối người tiến vào một cạm bẫy mang tên ‘trào bộ’? (Trào bộ: đại loại như bắt phạm nhân.)

“Kỳ thật, ta... không phải người Trung Nguyên.”

“A?”

“Quê là tên nước, ở ngay cạnh đại mạc Tây Vực, sở hữu một con sông trân quý, nổi tiếng hậu thế nhờ sản xuất hoa quả. Có một năm, nước láng giềng hiến cho vương thượng của chúng ta công thức làm đường, đường làm ra khiến cho người trong nước như say như ngốc, lâu dần không thể sinh sản, tinh thần ủ rũ, nước láng giềng dấy binh đoạt được lãnh thổ Quê quốc, dân chúng mất nước đều lưu lạc bên ngoài, nhưng chỉ cần biết có người đang dựa vào công thức này mà làm đường, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua hấn.”

Tuyệt đối không bỏ qua...

Người họ Lan kia biết rõ, lại muốn đem tờ công thức làm đường này đưa cho nàng. Sự tình cờ khiến hấn và nàng gặp nhau, tới nay vẫn thấy quá trùng hợp. hấn nói hấn là vị hôn phu của nàng, thái độ khinh bạc cùng dụng ý xấu xa...

Đó rõ ràng là...

Vân Bát Nguyệt đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, chuyện hồi sáu tuổi, hấn cha là người nhớ rõ nhất, nàng muốn đi tìm hấn để hỏi cho rõ.

Nơi Bát Nguyệt ở là một gian đường phường dựng bằng gỗ tranh, hướng Nam mới là nhà chính, nàng đẩy cửa đi vào, nhưng không thấy cha.

Trí nhớ của Vân Bát Nguyệt đối với những chuyện xảy ra trước sáu tuổi không rõ ràng lắm, chỉ có đường, mùi thơm của đường, rồi sau đó vì đường phường kinh doanh không tốt mà đóng cửa, ba người một nhà lưu lạc khắp nơi, lúc nàng mười một tuổi mẫu thân qua đời, cuộc sống của nàng cùng phụ thân càng thêm gian nan.

Trên tường đất treo một chuỗi đồng tâm kết móc bằng chỉ đỏ, đó là di vật của mẹ Bát Nguyệt, nàng là một phụ nhân dịu dàng điềm đạm, tình cảm với cha cực kì sâu đậm. (Đồng tâm kết: chuỗi nút thắt, thường thể hiện sự kết duyên, tình cảm gắn bó của vợ chồng đôi lứa.)

Cánh cửa phát ra tiếng kèn kẹt, Bát Nguyệt gọi một tiếng cha, lão nhân không đáp, gần đây thịnh lực của hấn cũng không tốt lắm. Bát Nguyệt muốn hỏi hấn tiền căn hậu quả, nhưng không biết bắt đầu từ đâu: “Lúc con sáu tuổi chúng ta ở nơi nào a?”

“Gi? Dưa hấu từ trên trời rơi xuống a?” Lão nhân ngẩng đầu nhìn, “Con gái ngốc a, sao dưa hấu có thể rơi từ trên trời xuống chứ?”

Vân Bát Nguyệt vò đầu, đành phải hỏi thẳng: “Cha đã từng định thân cho con chưa a?”

“Tiền? Tiền gì cơ?”

“Con gặp một người, hấn nói hấn là vị hôn phu của con, còn nói từ lúc sáu tuổi chúng ta đã định thân.”

Bàn tay mò mẫm khắp nơi của lão nhân bỗng nhiên dừng lại, hấn quay lưng về phía nàng, không rõ biểu tình trên mặt.

Vân Bát Nguyệt cao giọng: “Có chuyện này hay không a, cha?”

“Cái gì?” Lão nhân quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười, “Quả nhiên đầu óc của con gái có vấn đề, hấn là phong thủy nơi này không tốt, ta chuyển nhà, mau lên, thu dọn đồ đạc, chúng ta chuyển nhà.”

Trong phòng phần lớn là đồ cũ nát, không hề có đồ gì cần thiết mang đi, lão nhân gom vài bộ quần áo, rút xuống tâm kết trên tường, kéo Bát Nguyệt ra ngoài.

Bọn họ ở nơi này đã bảy năm, tuy rằng phòng nhỏ đồ xấu, nhưng sớm đã quen thuộc với hoàn cảnh con người nơi đây. Vân Bát Nguyệt lặng lẽ nhìn nhất cử nhất động của cha, quả nhiên chuyện này có ẩn tình dấu điểm không để ai biết. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến cho người kia có thái độ thù địch sâu sắc với nàng, lại làm cho cha trốn tránh như chạy nạn đây?

Vân Bát Nguyệt miết chân trên mặt đất, nàng không làm việc gì áy náy, không cần phải vội vàng chạy trốn như vậy.

“Đi thôi, con gái ngoan.” Lão nhân đến dắt tay nàng, nàng giãy.

Tuy rằng Bát Nguyệt luôn luôn ngoan ngoãn, nhưng phải có điều kiện tiên quyết là nguyên nhân chính đáng, hơn nữa đi rồi thì sao, chẳng phải lại tìm một nơi hoang vu trốn tránh cả đời ư? Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao chưa bao giờ cha chịu mang nàng tới nơi phồn hoa, nhưng bây giờ người ta cũng đuổi tới nơi rồi còn gì?

Có tác dụng gì đâu?

Lão nhân nóng nảy: “Đi mau!”

“Con không đi, trừ phi cha nói cho con biết vì sao!”

Lão nhân há miệng vài lần, lại đem lời nói nuốt về: “Con đừng hỏi nữa, mau theo cha đi đi, chậm chạp sẽ không kịp!” Vân Bát Nguyệt ôm chặt lấy cây cột, hai người cha kéo con túm, phòng nhỏ xây bằng gạch mộc sao có thể chịu được sức mạnh như thế, lao xạo cột kẹt một trận tiếng vang, lão nhân giật dữ, tát cho Bát Nguyệt một cái khiến nàng lui ra sau hai bước, tròn tròn đôi mắt nhìn hấn.

Từ trước đến nay cha chưa từng đánh nàng, mặc dù ở thời điểm khó khăn khổ sở nhất, hấn cũng sẽ để dành miếng ăn cuối cùng cho nàng, Bát Nguyệt ôm gương mặt sưng đỏ, thật kỳ quái, không muốn khóc chút nào, có lẽ căn bản là không khóc được.

“Con gái...” Hấn giờ tay túm nàng.

“Bát Nguyệt né về phía sau: “Con biết, chúng ta nợ người ta, cho nên mới phải chạy trốn chết như vậy. Nhưng bất kể thế nào, tự con sẽ trả cho hấn, hấn muốn mạng của con, con cũng cho hấn. Cha phải sống tốt, tìm một căn nhà tử tế nơi thôn trang mà ở, sau này đừng trốn ở những nơi như thế này nữa!”

“Con gái, mau quay lại, con gái...”

Vân Bát Nguyệt chạy trốn thật nhanh, lập tức không thấy bóng dáng, lão nhân ở phía sau nghiêng ngả lao đảo chạy theo vài bước, rốt cuộc ngã xuống đất.

Bát Nguyệt nhớ rõ, nhiều năm trước nàng từng làm đường hạnh nhân, bắt kẻ hạn chế cho nhân vào rồi, khi ăn vẫn sẽ cảm thấy đắng, lúc đó mẹ từng nói: “Nhân như nào, sẽ ra quả ấy, dù dùng ít hạnh nhân đến đâu, đắng cũng không thể biến thành ngọt.”

Cũng đạo lý đó, hấn đối với nàng, thực ra chính là nợ, sao có thể biến thành tình. Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, chẳng qua cũng chỉ trêu đùa nàng, sỉ nhục nàng, để nàng không có đường phản kháng mà thôi.

Nếu thế, thuận theo hấn là được.

Vân Bát Nguyệt chạy đến từ lâu trên Phàn Long trấn, gọi một bầu rượu, không hề lo lắng chuyện mình rỗng túi, dù sao, người kia nhất định sẽ đến.

Nàng uống một ly lại một ly, đầu óc choáng váng ý thức mơ hồ, không thấy rõ khung cảnh trước mắt, cuối cùng nhịn không được cất tiếng khóc lớn.

Vì sao nhất định phải thiếu nợ, vì sao nhất định phải trả tiền, vì sao bắt nàng phải gánh vác những chuyện chính nàng còn không nhớ rõ ràng thế? Nàng túm lấy vạt áo người trước mắt: “Người... người gọi là Lan Đình Ngọc?”

Người nợ lắc đầu.

“Không phải người?” Nàng đẩy hấn ra, tìm được người tiếp theo: “Là người, là người đúng không?”

Người nợ cười hi hi không ngừng, cô nương tìm tới tận cửa, không chấp nhận thì là kẻ ngốc: “Ta là Tinh ca ca của người, muốn theo ta sao?”

Vân Bát Nguyệt nhìn hấn nửa ngày, miệng to mắt hí, mặt vuông bụng tròn, cái mũi còn phập phồng: “Không phải người...” Nàng bấu môi, đi tìm mục tiêu khác.

Nhưng tay lại bị người nợ cầm lấy, Bát Nguyệt giãy dụa, đập chân kêu to: “Họ Lan kia, nếu không ra đây người sẽ không tìm thấy người trả nợ, ta... a... ta có thể đi cùng người khác luôn rồi...”

Thế mà thật sự có người khe khẽ thở dài, bộ dáng không biết làm sao. Hấn tiếp nhận Bát Nguyệt từ trong tay nam nhân mặt vuông tai rộng kia: “Người này là của ta, phiền người đã chiều cố.”

Tên kia không phục, Lan Đình Ngọc nhẹ nhàng đẩy, hấn liền mang theo cả cái bàn lăn thành một đồng.

A ha, hình như đúng người rồi, Vân Bát Nguyệt liêu xiêu qua lại, đang đưa thêm vài cái liễn quên luôn rốt cuộc nàng tìm hấn vì chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Đường Quế Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Duyên Túc

Rượu không thể uống quá nhiều, cơm không thể ăn quá ít, tục nữ câu nào cũng đều là chân lý.

Vân Bát Nguyệt lắc lư mặt người nợ, xem trái xem phải, thật vừa lòng gật đầu: “Ừm, không tệ, xinh đẹp.”

Loại cảm giác này, thật sự giống câu chuyện đã được lưu truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, ác bá cùng mỹ nữ.

“VẬY ——” Lan Đình Ngọc mỉm cười, “Muốn nhìn kỹ nữa không?”

“Muốn a muốn a.” Vân Bát Nguyệt vui mừng phấn khởi, trên đời này có chuyện tốt như vậy ư, muốn xem liền xem, còn có thể nhìn từ đầu đến cuối.

“VẬY theo ta đi đi.”

“Đi đến chỗ nào?” Vân Bát Nguyệt ngơ ngác, chỉ biết đi theo hần.

“Đương nhiên là ——” Hần thò ra bên tai nàng, “Tìm một nơi có thể nhìn cho kỹ.”

Vân Bát Nguyệt một tay giữ lấy tay hần, sợ hần chạy trốn, tay kia ôm lỗ tay của mình, thật ngứa, vì sao hần luôn thích trêu chọc tai của nàng chứ.

Chân trước theo hần vào khách sạn, cửa sau lưng liền khóa. Một gian phòng ở nhỏ nhỏ, trời nắng nóng, Bát Nguyệt lại uống rượu, chỉ cảm thấy nóng, hơi nóng tỏa khắp người, nhìn không được tùy tiện xé rách quần áo.

Thật chủ động a. Lan Đình Ngọc ngồi ở ghế bát tiên(*) bên cạnh, theo thói quen vuốt cằm, khó trách nữ nhân trong Đông cung đồ không chịu mặc quần áo, mặc rồi sẽ không thể nhìn ra, vốn dĩ người thật càng hấp dẫn hơn.

(*) Ghế bát tiên

Nàng đưa lưng về phía hần, bờ vai tròn mà trắng nõn, nhìn tiếp xuống phía dưới, có hai hõm nhọt nhọt.

Hạt sen giữa hè cũng không mê người đến vậy.

Xuống tay từ đâu mới tốt đây? Lan Đình Ngọc suy tính vấn đề không hề giống vấn đề này.

Bỗng nhiên Vân Bát Nguyệt chỉ vào hần: “Ngươi —— “

“Cái gì?”

“Rõ ràng là ngươi phải cho ta xem!”

“A, đúng.” Lan Đình Ngọc mỉm cười, “Ngươi muốn xem từ đâu?”

Trong nháy mắt linh quang chợt lóe, hần là bị ánh mắt nụ cười cong thành ánh trăng của người này kích thích, Vân Bát Nguyệt thanh tỉnh được một chút, nàng túm tóc: “Ta nói cho ngươi, ta sẽ không tùy tiện nhìn ngươi —— cha ta từng nói, nữ hài tử không thể loạn xem nam nhân, nhất là loại như ngươi, nhìn qua không giống người tốt ——”

“À há...” Lan Đình Ngọc nghe qua hồ hững.

Nói chung từng người cha đều phải giáo dục nữ nhi bớt tiếp cận loại nam nhân như hần, nguyên nhân ư —— hắc, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, đó là chuyện rất nguy hiểm, nhưng cho tới giờ hần chưa từng yêu cầu các nàng làm cái gì, hết thảy đều là hai bên tình nguyện.

“Nhưng —— hôm nay thì khác.” Vân Bát Nguyệt túm lấy cái yếm tỏ rõ cõi lòng đầy oán giận, “Cha ta nợ ngươi cái gì, ta không biết, dù sao ta sẽ trả hết cho ngươi, mặc kệ là tính mạng, hay là người, muốn thì ngươi cứ lấy...” Nàng nắc lên một tiếng, liếc hần qua khoe mắt, “Ta chỉ có thể hào phóng một lần như vậy, quá thời hạn sẽ không còn giá trị, nếu ngươi không cần thì sau hồi hạn cũng không bù thêm đâu ——”

“A ——”, ra là vậy a, uống rượu, muốn trả nợ, mới tạo thành điều kiện nàng hoài bão, vậy chuyện này có bao nhiêu cam tâm tình nguyện, bao phần lấy việc công làm việc tư đây? Hần mỉm cười, nhìn nàng, dưới ánh mắt tìm tòi không ngừng của hần, nàng bắt đầu chột dạ, mặt đỏ nhụt chí. Lan Đình Ngọc nghĩ, vậy là đủ rồi, hần đến gần nàng, sờ sờ tóc nàng, nàng chợt cảnh giác giống như một con thú nhỏ.

Cũng mềm mại như con thú nhỏ.

Khi tỉnh lại phát hiện xung quanh không có ai, sắc trời sáng như tuyết, khiến cho người ta không thể che giấu.

Đầu đau đến nỗi chỉ cần chạm nhẹ sẽ nổ tung.

Bên ngoài khách sạn tiếng người ồn ào, ánh mặt trời như kiếm đâm thẳng xuống dưới, Vân Bát Nguyệt lấy tay che trán, rõ ràng không có bão cát, nhưng không hiểu vì sao ánh mắt vẫn mê man. Những ngày vui vẻ khoái hoạt dường như đã là chuyện của đời trước, không còn quan hệ gì với nàng.

Về nhà cũng không muốn gặp cha, nàng trốn vào trong đường phượng, tiểu hồ ly tròn vo chui vào ôm ấp của nàng.

“Sao ngươi vẫn ở đây?” Vân Bát Nguyệt mỉm cười, e rằng trong nhà không còn lấy một con gà, nuôi gà cũng không phải chuyện dễ dàng, về sau nên làm gì bây giờ... Suy nghĩ hỗn loạn...

Nàng siết chặt cánh tay, tựa hồ muốn ôm chặt lấy nguồn ấm áp.

“Tìm được hán rồi?” Là tiếng nói rất êm tai của thiếu gia, vì sao hán cũng chưa đi?

“Ừm.”

“Đêm qua...”

“Ừm ừm ừm...” Dường như cam chịu, nàng cứ mặc cho hán tự tưởng tượng. Một nam một nữ, đêm khuya ở cùng nhau, có thể làm gì nữa đâu? Đơn giản là...

‘Bộp’ một tiếng, mặt của Bát Nguyệt nghiêng đến một bên, hồi lâu cũng không xoay đầu lại.

“Sao nguoi có thể như vậy...” Động thủ rồi liền hối hận, nam nhân không nên đánh nữ nhân, huống chi Bát Nguyệt... nàng hoàn toàn không phản kháng, không nói lời nào, cũng không khóc.

Nàng chỉ ngơ ngác ngồi, có thể an ủi nàng, dường như duy nhất Cầu Cầu không hiểu lòng người mà thôi.

Nàng rất hy vọng chính mình có thể biến thành Cầu Cầu.

Không ai nói gì, thời gian cứ trôi qua chậm chậm, rõ ràng không có thanh âm, Quế Thập Nhất lại có thể nghe được tiếng nước nổ nho nhỏ: “Đừng khóc.”

Nàng không khóc a, Bát Nguyệt nghĩ.

“Nguoi không cần khóc.” Hán có vẻ nóng nảy.

Thật sự không khóc a. Có gì đáng khóc đâu, nếu nàng không tự ý tìm tới cửa, có lẽ còn có thể ngồi ở đây lừa mình dối người. Hiện tại cái gì cũng hiểu được rồi, muốn học cũng khóc không ra.

“Đường.” Hán đưa cho nàng.

Sau khi lửa tắt, đường đã đông thành khối, thoang thoảng còn ngửi thấy hương vị của một loại kim sang được, nhưng bỏ vào trong miệng rồi, ngọt ngào muốn chết, giống như tình yêu.

“Kim sang được hóa giải hết hiệu lực của thuốc phiện, đã không còn độc hại.”

Nhưng mùi hương câu hồn nhiếp phách cũng đã biến mất, trên đời làm gì có chuyện tốt đến dễ dàng, có độc ngược lại còn ngon hơn. Vân Bát Nguyệt suy nghĩ, nếu có thể tìm một loại hương liệu thiên nhiên để át mùi dữ dội của kim sang được...

Mấy ngày nay mệt mỏi, Bát Nguyệt gần như quên mất đường hội của Thập Bát trấn Vân châu đang cận kề, đó là đường hội lớn nhất ở phía Đông Nam, cũng là thánh địa mà bảy năm qua nàng tha thiết ước mong.

Nhất định phải lấy lại tinh thần.

Nhưng mặc kệ là loại hương liệu nào, cho vào trong đường đều giống như kim ném xuống biển, không tìm thấy chút dấu vết. Mùi hương của kim sang được quá sức nồng, hương liệu bình thường căn bản không có tác dụng.

Chân của Quế Thập Nhất thiếu gia hồi phục thần tốc, thấy hán và Cầu Cầu phải đi, Vân Bát Nguyệt vẫn cảm thấy nên nói rõ chân tướng cho hán: “Thực ra... cái bấy thú kia là do ta đặt...”

“Ta biết.”

“Nguoi biết?” Bát Nguyệt tròn tròn mắt.

Quế Thập Nhất thiếu gia lộ ra vẻ mặt ‘Nguoi ngốc muốn chết’: “Để ở ngoài cửa nhà nguoi, ngoại trừ nguoi còn có ai?”

Vân Bát Nguyệt cười ‘hắc hắc’, thật xấu hổ, cứ tưởng rằng nàng có thể giấu diếm cơ.

“Ngốc muốn chết.” Quế Thập Nhất rút cuộc nhịn không được nói ra lời.

“Nguoi mới là...” Đang định nói tiếp, người đã bị kéo lại, bị hung hăng cưỡng hôn.

Đau a, hán vừa buông lỏng tay Bát Nguyệt liền bịt kín miệng: “Làm gì a?”

Tên bạo lực, phỏng chừng đã chảy máu.

Muốn mắng hán vài câu, nhưng vừa nhắc tay đã không thấy tên đầu sỏ, tựa như lúc hán đến trước mặt nàng đến xuất quỷ nhập thần, đi vô thanh vô tức.

Bát Nguyệt nhìn phương hướng ngày tàn, nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cùng miệng vết thương nho nhỏ, có chút máu, nàng giơ ngón tay lên trước mắt,

nhìn hồi lâu, đột nhiên hiểu được điều gì, trong lòng hơi đau xót.

Nhưng chỉ cần Bát Nguyệt bước lên thêm vài bước sẽ nhìn thấy bóng dáng của Quế Thập Nhất, hẳn ngồi trên nhánh cây, Cầu Cầu đứng trên vai. Hắn không đi quá xa, lấy cước bộ của hắn, Phan Long Trần chẳng qua chỉ là lộ trình một bữa cơm.

Hắn muốn ở lại nhìn Bát Nguyệt một lúc, vừa ngắm, vừa vụng về, giống như nữ hài tử ở gia hương của hắn. Bởi vì chưa từng bước ra khỏi trấn nhỏ một bước, luôn mang theo ngọt ngào khờ dại.

Hắn dạo qua Phan Long trấn một vòng, rất dễ dàng tìm được tung tích Lan Đình Ngọc. Người này truy tung hắn ba năm, đều quen thuộc lẫn nhau đến không thể quen thuộc hơn. Thậm chí dù quay lưng hắn cũng có thể nhận ra sự khác nhau giữa bước chân của hắn với những người khác.

Quế Thập Nhất ngồi trên nóc nhà của phòng chính ở khách sạn chờ hắn.

Vào đêm, áo dài tuyết trắng nhẹ nhàng lay động theo gió, mỗi người vào khách điểm đều bị dọa nhảy dựng: “Yêu quái a...”

Vài tiểu nhị trong điểm định trèo lên bắt hắn, còn chưa tới gần, đã bị quăng xuống hồ nước trước khách sạn.

Lan Đình Ngọc suýt nữa bị một trong số đó đụng đến, hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười với người trên nóc: “Là người a.”

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, dường như hắn không bao giờ cảm thấy giạt mình bối rối, Quế Thập Nhất thiếu gia phi thường chán ghét hắn ở điểm này.

“Xuống dưới uống rượu.”

“Ngồi trên nóc mát mẻ hơn.”

Lan Đình Ngọc ném cho hắn một bầu rượu, hai người ngồi xa đối ẩm.

Mấy ngụm rượu đều uống xong rồi, bình rượu ném xuống trước mặt, Lan Đình Ngọc né sang bên cạnh, bình lăn vài vòng trên mặt đất, phát ra tiếng vang trong trẻo. Quế Thập Nhất thiếu gia đứng dậy, rút kiếm cầm tay: “Ta vốn kính trọng ngươi, cho nên dù những năm gần đây ngươi tìm ta phiền toái khắp nơi, ta cũng không để trong lòng, nhưng nay coi như hiểu rõ, bất nạt một tiểu cô nương, nhọc ngươi có thể hạ thủ được!”

“Rõ ràng là uống rượu...” Lan Đình Ngọc nhặt bình không lên quơ quơ, đã không còn gì, “Sao vào trong bụng ngươi liền biến thành dấm chua nhỉ?”

Đây thật đúng là chuyện tình khiến người ta khó hiểu, hắn mỉm cười, kiếm quang đã đèn gần, hắn tránh. Kiếm trong tay Quế Thập Nhất sáng như tuyết, sát khí tận trời, thật sự hắn muốn đẩy hắn vào chỗ chết. Lan Đình Ngọc lại chỉ tránh. Tránh không nổi nữa, hắn bỏ chạy. Quế Thập Nhất thiếu gia giận dữ, đuổi theo hắn bay loạn ở khách điểm.

“Đồ vô si, đứng lại đó cho ta.”

“Nhưng ta không thích đánh nhau với ngươi!”

“Ai muốn đánh nhau với ngươi!”

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Bỗng nhiên Lan Đình Ngọc dừng chân quay đầu lại, trường kiếm trong tay Quế Thập Nhất chỉ thẳng vào cổ họng hắn, cách một chút nữa sẽ xuyên qua yết hầu, nhưng ngay cả chớp mắt Lan Đình Ngọc cũng chẳng buồn động, “Ngươi muốn làm gì? Cứ đuổi ta chạy như vậy?”

“Ngươi... ta...” Đêm khuya mà vẫn có thể nhìn thấy gương mặt đỏ hồng lên giống cà chua của người này, “Chẳng phải ngươi muốn bắt ta sao? Ta đưa lên cửa cho ngươi bắt, vì sao không bắt?”

“Rõ ràng là ngươi muốn giết ta...” Kiếm còn đặt trên cổ hắn đấy.

“Ta cho ngươi bắt, ta theo ngươi đi đâu thú.” Trường kiếm trong tay Quế Thập Nhất thiếu gia vẫn ép sát cổ họng hắn, “Nhưng ta có một điều kiện!”

Lan Đình Ngọc chỉ cười, dường như hắn biết rõ hắn muốn nói gì: “Ừ huh?”

Quế Thập Nhất thiếu gia cắn chặt khớp hàm, trên mặt hồng một trận, trắng một trận, xanh một trận, lam một trận: “Ngươi phải thú Bát Nguyệt!”

“Vì sao? Mua một tặng một sao?”

“Hỗn đản, ngươi có phải người hay không? Ngươi vậy bản trong sạch của nàng, nàng là một nữ hài tử, sau này làm sao xuất giá được!”

“A, biết rõ ta là hỗn đản vì sao còn muốn ta thú nàng?”

“Nàng thích ngươi.”

“Ta thích nàng sao?”

“Ta mặc kệ ngươi có thích nàng hay không, hoặc là thú nàng, ta theo ngươi đi đâu thú, hoặc là, ta sẽ cho ngươi chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không

ai thay người nhặt xác!”

“Như vậy a...” Lan Đình Ngọc lười biếng duỗi thắt lưng, giầy vò hơn nửa đêm, trời sắp sáng rồi. “Được, ta đáp ứng người, dù sao Vân Bát Nguyệt cũng là vị hôn thê của ta, dung mạo à, đại khái cũng không vấn đề gì. Dù sao đáp ứng người, cũng không tính là ta chịu thiệt đúng không?”

Quê Thập Nhất thiếu gia kìm nén lửa giận, sợ chính mình vô ý đâm chết hắn: “Quần tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người không thể đổi ý!”

“Yên tâm đi.” Lan Đình Ngọc thu kiếm của hắn, dùng dây thừng đặc chế của Lục Phiến môn trói hắn, sau đó ngồi xổm xuống, đối mặt với Quê Thập Nhất thiếu gia, tươi cười nhã nhặn: “Người biết không? Kỳ thật ta ghét nhất dùng sức mạnh, người chịu theo ta đầu thú, lòng ta rất cao hứng.”

Quê Thập Nhất thiếu gia hung hăng trừng hắn.

“Chẳng qua, ta vẫn nên nói cho người.” Lan Đình Ngọc thực thành khẩn nói, “Đêm hôm đó ta không chạm vào Bát Nguyệt, các người đều rất xem nhẹ nhân phẩm của ta, nữ nhân uống rượu không thanh tỉnh, ta sẽ xuống tay sao? Ta sẽ sao? Đương nhiên là không.”

Thần sắc của Quê Thập Nhất thiếu gia lộ vẻ kinh hoàng, dần dần trở nên mờ mịt, dưới tình hình chiếm hết ưu thế như lúc này, tất nhiên Lan Đình Ngọc sẽ không nói dối, vậy vì sao Bát Nguyệt lại... lại lộ ra biểu tình bi thương như vậy...

“Người không hiểu nữ nhân.” Lan Đình Ngọc rất có hứng thú xem xét thiếu niên trước mắt, hắn truy tung hắn đã ba năm, trở mắt nhìn hắn từ sát thủ lãnh huyết biến thành tình thánh, quá trình này thật thú vị. “Mặc cho ta chạm vào nàng hay không chạm nàng, nàng đều xấu hổ và giận dữ muốn chết...”

“Cảm thú!” Ngoại trừ hai chữ này, Quê Thập Nhất thiếu gia không nghĩ ra từ nào hợp với hắn hơn nữa.

Lan Đình Ngọc cười to, phát rối tóc trên đầu hắn, “Cảm thú muốn đi thành thân, thuộc hạ của ta sẽ chiếu cố người, phải ngoan ngoãn.”

Đột nhiên tiểu hồ ly chui ra từ lòng của Quê Thập Nhất thiếu, cắn một ngụm lên cổ tay Lan Đình Ngọc, nhưng hắn không tức giận, chỉ mỉm cười sờ sờ bộ lông tuyết trắng của nó, nó liền buông lỏng miệng.

“Mẫu.” Lan Đình Ngọc nói như đinh đóng cột. (Mẫu: giống cái.)

Từng sợi tóc gáy trên người Quê Thập Nhất thiếu gia đều dựng thẳng, hắn vốn nghĩ, hai mươi năm ngăn ngừa mình đã giết vô số người, sớm muộn gì cũng chết, cho dù tránh được quan phủ truy tung, cũng không trốn hết được độc thủ của cừu gia, chỉ bằng dùng mệnh này đổi lấy một đời hạnh phúc cho Bát Nguyệt.

Nhưng nam nhân này thật sự có thể làm cho Bát Nguyệt hạnh phúc sao?

Hắn bắt đầu hoài nghi, tiếp đó hối hận, nhưng Lan Đình Ngọc đã mở rộng cửa phòng nghênh ngang rời đi, cho dù gương mặt hắn ăn năn đến trắng xanh, cũng đã quá muộn quá muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Quê Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Duyên Khuynh

Mấy ngày nay Vân Bát Nguyệt vẫn giằng co với cha, ý của cha là, đi thật xa thật xa hết mức có thể, nhưng nàng lấy hai tay che kín lỗ tai: “Con không đi, con không đi, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, có chuyện gì cứ để hắn giải quyết với con là được!”

“Con là đứa ngốc!” Lão nhân tức giận đến dậm chân, “Sao con lại ngang bướng như thế chứ?”

“Trốn cũng không thoát, đánh càng không lại, chạy đến đâu cũng phải vừa sống vừa lo lắng đề phòng, hơn nữa ——”, hơn nữa ngày đó nàng đã đưa lên tận cửa, nhưng người kia, hắn lại đẩy nàng ra khỏi lòng.

Hắn không muốn thương tổn nàng ư? Hay muốn làm cho nàng nhục nhã đến cùng?

Vân Bát Nguyệt không hiểu rõ tâm tư của hắn.

Trốn không thoát sẽ không trốn, đoán không ra sẽ không đoán, tính tình nàng luôn luôn đơn giản thẳng thắn, bản thân chẳng cần bản khoản suy qua nghĩ lại nhiều lắm.

“Con con con...” Lão nhân run run túm lấy tay nàng, Vân Bát Nguyệt xoay người tránh ra, hai người lôi kéo nhau, cửa không có gió mà chuyển động, ‘cạch’ một tiếng mở ra.

Lúc hoàng hôn, trên mặt người nọ mơ hồ hắt ánh dương, không thấy rõ biểu tình, hắn đứng bên ngoài cửa, thân hình thon dài lộ vẻ hoa lệ, nhìn thế nào cũng giống như quý công tử đạp hoa trong ngày xuân mà đến. Hắn bước một chân vào phòng, thoải mái tựa như thân nhân đã quen thuộc nhiều năm: “Thế thúc đang tranh cãi gì với Bát Nguyệt vậy?”

Hai người trợn mắt há mồm, như gặp quỷ vào ban ngày, một câu cũng không nói nên lời.

“Bát Nguyệt hơi bướng bỉnh một chút.” Lan Đình Ngọc vuốt tóc nàng, thật mềm, giống lông của tiểu hồ ly, “Chẳng qua ta rất thích tính cách thẳng thắn này của nàng, thế thúc đừng trách nàng.”

“Hả...” Vân Bát Nguyệt trừng lớn mắt, nàng đã từng gặp qua kẻ mặt dày, nhưng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày như hắn, nếu không phải vì hắn, nàng cùng cha vẫn an ổn sao có thể xung đột với nhau chứ?

Sao người này có thể không nhìn lại bản thân mà giả làm thánh nhân vậy?

Lão nhân có vẻ hoảng sợ, lùi ra sau vài bước, đứng ở trước cửa, trông như đã sẵn sàng để cướp đường mà chạy bất cứ lúc nào: “Ngươi... ngươi tới đây làm gì?”

Lan Đình Ngọc mỉm cười: “Thế thúc quên rồi sao? Ta với Bát Nguyệt đã định thân, ta thích nàng, nàng cũng thích ta, huống chi ở giữa còn có bà mai không quản lễ trọng, nay ta đến đây vì muốn thú nàng về nhà.”

Lão nhân tuyệt vọng nhìn hắn nói: “Chuyện năm đó đều là lỗi của ta, ngươi đừng đổ tội lên Bát Nguyệt, nàng... nàng không biết gì cả...”

“Thế thúc suy nghĩ nhiều rồi, sự tình trôi qua lâu như vậy, việc cần quên liền quên hết đi.”

Vân Bát Nguyệt không nhịn được liếc hắn một cái, đã quên ngươi dùng phương pháp làm đường kia hại người sao, lời nói luôn luôn xinh đẹp hơn hành động rất nhiều.

“Được rồi, cha.” Nàng đẩy lão nhân ra ngoài. “Không có chuyện gì, hắn thích con, thích con muốn chết cơ đấy...”

“Nhưng mà...”

“Thật sự không sao mà.” Vân Bát Nguyệt đóng sầm cửa lại, quay đầu đối mặt với Lan Đình Ngọc, tình cảnh đêm đó vốn mơ hồ trong trí nhớ đột nhiên trở nên rõ ràng, là người này, đã ôm nàng, giỡn trò với nàng, sau đó lại kiên quyết đẩy nàng ra. Mặt của Bát Nguyệt vừa đỏ vừa đen, biến đổi còn nhanh hơn sắc trời bên ngoài, cuối cùng nàng không nói gì, đi qua góc phòng xem đường đang nấu dở, tình trạng vẫn tốt, một phần nhiệt độ, lại thêm một phần đường lỏng.

Bất kể thế nào cũng không có hiện tượng bếp sôi bùng, tình hình trong nồi vẫn không tiến triển gì mấy.

Nhưng nó lại không giống như người.

Ồ, không đề ý.

Lan Đình Ngọc lui ra sau vài bước, ngồi xuống giường. Giường rất hẹp, nhưng mềm mại không nói nên lời, có mùi hương trên người Bát Nguyệt, bình thường nàng nằm ngủ cả đêm trên đây.

Ôm gối đầu vào trong ngực, càng cảm nhận được ảo giác ôn hương nhuyễn ngọc.

“Xấu xa hạ lưu!” Vân Bát Nguyệt mặt đỏ tai hồng, nhảy qua giật lấy cái gối cỏ sen. Lan Đình Ngọc không để nàng thực hiện được, cũng không hoàn toàn tước hết hi vọng của nàng, hai người giành qua tranh lại, Bát Nguyệt ngã vào trong lòng hắn, vừa vặn bị hắn ôm lấy.

“Thế nào? Có phải đây gọi là yêu thương nhưng nhớ không?” Ngón tay thon dài của hắn vuốt nhẹ hai gò má nàng.

Vân Bát Nguyệt biến sắc, giãy dụa vùng lên: “Ngươi thật vô lý, mặc kệ ngươi muốn làm gì, ta đều cho ngươi cơ hội, nhưng chính ngươi không cần, vì sao bây giờ còn dây dưa?”

Giận giận. Lan Đình Ngọc nhìn thấy bộ dáng giương nanh múa vuốt của nàng, không biết vì sao cảm thấy đặc biệt hưng phấn, thật sự là biến thái. Hắn hoàn toàn không có thành tâm mà trách cứ chính mình, nét cười như xuân phong thoáng hiện lên mi mắt: “Ta thích ngươi.”

Gi?

Vân Bát Nguyệt ngẩn người, giây lát càng thêm tức giận: “Sao lời này của ngươi nói ra còn dễ hơn ăn rau cải trắng thế? Sói đến cũng chỉ tru có mười tiếng là thôi, ngươi âm ỉ đến một ngàn tám trăm lần rồi không thấy chán à?”

“Là thích thật.” Hắn nắm tay nàng, nàng sợ hãi như thể rắn độc thú dữ, vội vàng lùi về phía sau.

“Ngươi đừng trốn ta.”

“Coi như ta sợ người có được không? Thiếu gia, các người đều là thiếu gia, ta không đấu nổi các người, xin người tránh xa ta ra một chút đi!”

Lan Đình Ngọc cười khỏ, hẳn không đoán được cục diện sẽ trở nên như này, nữ nhân ư, hận một người nam nhân, đa phần là vì yêu hắn, nhưng Bát Nguyệt không hận hắn, nàng chỉ sợ hắn.

“Bát Nguyệt.” Hắn nhẹ nhàng nói, “Chuyện trước đây có thể người không còn nhớ rõ, khi đó người mới cao như thế này, rất béo, không giống như người bây giờ. Người bị người nhà nuông chiều phát hù, tính tình nóng nảy như con heo rừng, nhưng chỉ cần có ta bên cạnh, người sẽ rất ngoan ngoãn, chỉ cần bọn họ đặt người trong lòng ta, người liền ngừng khóc nhìn ta ngơ ngẩn. Từ nhỏ người đã thích ta rồi, biết không?”

“Ta không biết, ta không biết gì hết... Ta quên sạch rồi, hơn nữa, cho dù có nhớ rõ, ta có thể tháo gỡ ân oán của các người sao? Có thể giữ bỏ hết vương mã dính đến ta sao?”

“Ta vẫn hơi oán hận phụ thân của người, nhưng tuyệt đối không sâu như hận tưởng tượng. Chuyện năm đó, nói trắng ra là một chữ ‘tình’ hại người, tình đã đến, ai có thể kiềm chế được bản thân đây?”

“Người nói thì dễ nghe lắm.” Bát Nguyệt giận dữ, “Phương pháp làm đường kia chẳng phải do người đưa ta sao? Chẳng phải người muốn Quế Thập Nhất thiếu gia giết ta sao? Nếu hắn động thủ thật, bây giờ người làm gì có cơ hội lảng tránh theo ta giường oai trong này?”

Lan Đình Ngọc mỉm cười: “Người cũng đã gặp Quế Thập Nhất thiếu gia, hẳn là loại người lạm sát kẻ vô tội ư? Ta truy tung hắn ba năm, chẳng lẽ còn không biết tính tình hắn? Chuyện kia chỉ là trêu chọc người cho vui thôi.”

Sau một lúc lâu Văn Bát Nguyệt vẫn không nói gì. Mỗi chuyện đều đã được giải thích sáng tỏ, cho dù không thuyết phục, qua miệng Lan Đình Ngọc nhất định cũng thành thuyết phục, nàng thật sự muốn tin hắn, nhưng đã tin quá nhiều rồi, giờ không biết tin với không tin có gì khác nhau: “Các người vẫn nói đến chuyện năm đó... rốt cuộc là chuyện gì?”

Lan Đình Ngọc nhìn nàng, thì ra, nàng thật sự không biết gì cả.

Công chúa nhỏ được bảo hộ chu toàn, hẳn cũng yêu sự ngây thơ vụng về của nàng, nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng lại không nhịn được muốn bắt nạt: “Người muốn nghe ư?”

“Muốn a.” Ít nhất phải biết lý do vì sao nhiều năm qua cha luôn bên ba khắp nơi chứ.

“Ta không nói cho người.”

A a a, nàng biết ngay là thế này mà.

“Quên đi.” Văn Bát Nguyệt quay người, tiếp tục quan sát đường của nàng.

Bóng dáng yếu điệu khiến người ta tưởng niệm, Lan Đình Ngọc ngồi ở trên giường, tâm tình vui vẻ nhìn nàng, Bát Nguyệt ngốc, nếu không biết chuyện gì hết thì thật là tốt, có thể vĩnh viễn đơn thuần vô tội như vậy.

Mọi người trong thôn đều biết Văn Bát Nguyệt sắp thành thân, tuy rằng tân nương tử tràn đầy nghi ngờ về thành quả của hôn sự này, lão nhạc phụ hận không thể cống nữ nhi quý xuống xin Lan Đình Ngọc buông tha, nhưng khi tin tức truyền ra, vẫn giống như một dạng tin vui. Người trong thôn nói vị hôn phu của Bát Nguyệt trông rất được, hơn nữa tiêu chuẩn cao như thế này, xung quanh thôn làng nhỏ vốn chưa từng nhìn thấy, bao tiền tài cùng của cải cũng không thể tạo được.

Cao quý tự nhiên.

Văn Bát Nguyệt được Lan Đình Ngọc gọi người tới sửa soạn may y phục, muốn trong ba ngày làm xong hi phục, màu đỏ thắm, là loại màu đỏ làm người ta vừa nhìn thấy đã kinh hãi mà tưởng tượng đến chuyện gì không may xảy ra. Bát Nguyệt không yên lòng, liếc nhìn Lan Đình Ngọc qua khóe mắt, thôi mặc kệ, hẳn thích thế nào thì theo vậy.

Nàng chỉ muốn quan tâm đường của mình.

Hương vị cùng độ ngọt đều là vạn dặm mới tìm được một, trước kia Văn bát Nguyệt chưa bao giờ nếm thử loại đường nào mị nhân như vậy, có điều mùi thuốc đã át gần hết mùi hương thật của nó, vì thế chỉ cần ngửi thấy, bất kể thế nào cũng ăn không vô nữa. Nhưng nếu thêm vào hương liệu có mùi quá nặng, ví như mùi cỏ, mị càng thêm mị, giống như nữ nhân lâu xanh muốn cởi hết quần áo, kiểu gì cũng khiến cho người ta cảm thấy tâm thương. Hương khí không đủ thơm, căn bản lại không đấu được vị thuốc, làm thế nào mới tốt đây?

“Thả lỏng thất lung một chút được không?” Người may hỏi.

“A? Được, nhưng vì sao?”

Cặp mắt nhỏ của thợ may cười không ngừng: “Nếu tương lai con gái của người thành thân, dù béo hơn một chút vẫn có thể mặc, chứ khi không bỏ đi một tấm vải dẹt lớn như vậy, rất đáng tiếc.”

Văn Bát Nguyệt không nhịn được tròn mắt, mười tám năm sau vài dẹt này cũng đã sớm hỏng rồi, mà đây không phải trọng điểm, ai biết được việc thành thân này có thành công hay không đâu? Nam nhân mất hoa đào kia nửa điểm cũng không đáng tin, tiền là hắn chi, việc vui là hắn tìm, chẳng qua

nàng chỉ phối hợp thôi.

Vân Bát Nguyệt mang bức bối trong phòng ra ngoài duỗi tay duỗi chân, toàn thân đau như bị người đánh.

Phía trước có người nói chuyện, giống như giọng của cha, nàng tiến lên trước hai bước, theo bản năng nhẹ nhàng bước đi. Đến gần rồi, cha lại trầm mặc, sau một lúc lâu nghe Lan Đình Ngọc nói: “Thế thúc, người quên khúc mắc trước đây đi. Bát Nguyệt là người ta thích từ nhỏ, ta sẽ không đến mức không biết đúng sai phải trái, giận chó đánh mèo trút lên người nàng. Mặc kệ thế thúc có tin không, ta thật tâm với nàng, ta tình nguyện vì nàng mà quên hết chuyện cũ trước kia, cũng mong thế thúc vì Bát Nguyệt, đừng lấy việc này để dẫn dắt chúng ta.”

Cha thất thần, từ đầu tới cuối là hấn không quên được sao? Là hấn lấy lỗi của mình dẫn dắt hai đứa trẻ này sao?

Bát Nguyệt giật mình, nàng là người hấn thích từ nhỏ? Khi đó hấn mấy tuổi? Tám tuổi, mười tuổi? Hấn thành tâm với nàng? Hấn tình nguyện là vì nàng vì nàng vì nàng?

Đây là sự thật? Nàng có thể tin hấn ư?

Bát Nguyệt dựa vào tường, một tay che ngực, nơi đó đập thật nhanh, như là có thứ gì đó sắp sửa phá kén chui ra. Nàng cũng từng có một hy vọng xa vời như vậy, nếu hấn thật lòng, nếu hấn thật sự muốn kết hôn với nàng, nếu thôi, mà nay hy vọng xa vời đã không còn xa đến vậy... Đường như duỗi tay ra liền chạm được...

Nàng không dám lên tiếng, chỉ e ảo tưởng này bị tan vỡ, nghe thấy Lan Đình Ngọc đi xa, mới nhẹ nhàng thở một hơi. Trở lại trong phò, nàng im lặng ngồi trong chốc lát, thấy gả y đỏ thẫm đặt ở trên bàn, nàng đưa tay qua sờ nhẹ, to ấm mềm mại, cả đời cũng chỉ có một lần...

Nàng vui mặt vào gả y, êm dịu như nước, giống như nguyện vọng của nàng, rõ ràng ở ngay trước mắt, lại không biết có thể nắm bắt hay không.

Ngày từng ngày tới gần, đường hội của Thập Bát trấn Vân Châu, cả việc chung thân đại sự dám nghĩ nhưng không dám hi vọng kia. Vân Bát Nguyệt đứng ở trong rừng cách nhà tranh không xa, lòng hơi nôn nóng, nàng nhớ tới lời nói của Lan Đình Ngọc, đường tựa như nữ nhân, rung động lòng người nhất không phải vì vẻ ngoài thanh thuần, mà bởi sự phóng túng vô cùng khi chung sống thân mật.

Nói thành thạo như thế, hấn là từng có rất nhiều nữ nhân?

Vân Bát Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đường của nàng là phóng đảng, vậy có phải nên dùng mùi hương thanh thuần nhất, thậm chí lạnh lùng nhất để phối hợp không? Lòng nàng bị thứ gì đó kích thích, đi sâu vào trong rừng.

“Bát Nguyệt, hôn sự sắp tới rồi, người bỏ đi như vậy, ta đáng thương biết chừng nào a.”

Vân Bát Nguyệt tìm nơi phát ra âm thanh, nhưng không thấy người, đang bức bối, bỗng nhiên người đã nhảy đến trước mắt, sợ tới mức nàng lùi vội về sau, chân vừa loạng choạng, Lan Đình Ngọc bỗng kéo lại: “Năm tay ta, kéo ta theo luôn đi.”

Con quỷ này, ban ngày ban mặt chạy đến dọa người.

Vân Bát Nguyệt không muốn để ý đến hấn, đi lên trước vài bước rồi quay đầu lại, thấy Lan Đình Ngọc vẫn đứng ở chỗ cũ: “Người muốn gì?”

“Ta vừa nghĩ, người đi mấy bước sẽ quay đầu lại.”

Ba bước, mới ba bước!

Vân Bát Nguyệt hận không thể đánh chính mình, sao không khá lên được chút nào.

“Rừng rậm có nhiều độc vật, một người đi sẽ rất nguy hiểm.”

“Đi với người càng nguy hiểm.”

Lan Đình Ngọc nở nụ cười, cặp mắt cong như trăng sáng hiện trên gương mặt hấn: “Đâu? Có nguy hiểm gì, nói cho ta nghe?”

Vân Bát Nguyệt lấy tay ra sức đẩy hấn: “Tránh ra đi!”

Hồn dân này, sớm muộn cũng có ngày nàng bị hấn đùa chết.

Cảnh lá trong rừng đan xen khó gỡ, thi thoảng có ánh mặt trời xuyên qua tầng lá rậm rạp chiếu xuống, giữa khoảng trống loang lổ là một loại cây lá xanh mềm mại. Vân Bát Nguyệt đến gần một chút, thời tiết rất nóng, nhưng nơi đó tỏa ra một loại lạnh lẽo.

“Đây là cái gì?” Lan Đình Ngọc ngắt một chiếc lá, tay cùng mắt đều cảm thấy cay cay lạnh lạnh, tiếp xúc thấy đau.

“Bạc hà.” Bát Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, “Chưa có ai dùng thứ này làm hương liệu, bởi vì hương vị quá nặng, dễ dàng che dấu được hương khí của đường, nhưng đường ta tạo ra lại khác biệt...”

“Cái này gọi là lấy độc trị độc.”

“Đứng.” Cặp mắt Vân Bát Nguyệt sáng ngời. Nàng cúi xuống lựa chọn một lúc, đang muốn ngắt hết lá bạc hà này, bỗng nhiên tay đụng tới một loại lạnh lẽo gì đó, cũng không để ý, cầm lên.

Lan Đình Ngọc ở bên cạnh thấy rõ ràng, thân hình vừa động, vượt lên trước nàng, giành được thứ kia. Nó đột nhiên chấn động, há mồm cắn loạn, Lan Đình Ngọc chưa kịp đề phòng bị nó cắn lên tay, hân đề đầu nó xuống, dùng sức bóp nát, một dòng máu đen chảy ra.

Vân Bát Nguyệt sợ ngây người, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, xé y phục quần miệng vết thương cho hân để máu độc không lan ra toàn thân, rồi cúi đầu, ngậm vào miệng vết thương, dần dần hút máu độc ra. Sắc mặt của Lan Đình Ngọc ngày càng khó coi, dựa lên thân cây, cầm lấy tay nàng: “Bát Nguyệt, e rằng ta không chống đỡ nổi, ngươi không cần mất công, chờ ta chết rồi, ngươi tìm một người tốt hơn để gả đi, vừa vặn gả y vẫn còn.”

Bát Nguyệt vốn đang lo lắng sợ hãi, nghe nói như thế, trên mặt hiện lên một tầng khí lạnh: “Đây là loại rắn nhỏ thông thường trong rừng, mặc dù có chút độc tính, làm sao nhanh như vậy có thể khiến ngươi không chống đỡ nổi!”

“A? Là thế sao?” Lan Đình Ngọc xoay người ngồi xuống, “Ta cứ nghĩ mình sắp phải gặp Diêm Vương, may mà có Bát Nguyệt.”

Bát Nguyệt vừa tức vừa hận, không biết làm thế nào với hân.

“Ngươi đừng tức giận.” Lan Đình Ngọc hít một hơi cười nói, “Ta không lừa ngươi, ta lớn lên ở phương Bắc, đã bao giờ thấy loại rắn màu sắc rực rỡ ở phía Nam này đâu, cứ ngỡ là loại cực độc chứ.”

“Cho nên ngươi chưa chết đã muốn ta tái giá? Ngươi nghĩ thật chu đáo a!”

“Bát Nguyệt ngốc, làm sao ta nỡ bỏ ngươi một mình đau lòng thương nhớ ta, nếu ta chết thì ngươi mau quên ta đi.”

Bát Nguyệt khẽ thở dài, tên này rốt cuộc là đa tình hay vô tình đây? Hân nghĩ đó là độc xà mà vẫn thay nàng chịu cắn, hân chết rồi muốn nàng sớm quên.

Bát Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào người hân, Lan Đình Ngọc ôm lấy thắt lưng nàng.

Hồi lâu sau, từ trong rừng sâu truyền ra tiếng người phẫn nộ trách mắng: “Hỗn đản, không được sờ loạn khắp nơi!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Quê Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Duyên Diệt

Nghiền lá bạc hà thành nước rồi hòa vào trong đường, lại đun sôi dưới nhiệt độ cao, chưa hết thời gian một chén trà nhỏ, mùi thơm ngát liền át hết mùi thuốc, dần dần tràn ngập khắp gian phòng ở.

Vân Bát Nguyệt chờ đường nguội rồi, lấy ngón tay khẽ phết, đưa lên miệng ném thử.

“Mùi vị thế nào?” Lan Đình Ngọc kéo tay nàng qua, đưa vào miệng mình.

Vân Bát Nguyệt lườm hân: “Chẳng phải không muốn ăn đồ thừa của ta sao?”

Thật là thù dai. Khó trách phu tử từng nói, chỉ có tiểu nhân cùng nữ tử là khó chiều chuộng. Lan Đình Ngọc cắn nhẹ lên đầu ngón tay nàng: “Nước miếng có đường đương nhiên sẽ khác.”

Vân Bát Nguyệt kêu đau: “Đáng ghét, lại cắn người.”

Vị ngọt mát của đường tan dần trên đầu lưỡi, mới vào trong miệng, mị mà trong nồng, tiếp theo là mát lạnh cùng hương thơm dục tử dục tiên.

“Thành công, thành công!” Vân Bát Nguyệt vui mừng như điên.

Giấc mộng những năm gần đây rốt cuộc đạt được nhờ một hồi cơ duyên xảo hợp, đường này ngọt ngào tao nhã tuyệt thế, mùi hương đọng lại thật lâu. Nàng tin tưởng, dù thế nào nhất định mình cũng có thể giành đua cùng các cao thủ khác tại đường hội ở Thập Bát trấn Vân Châu.

Bát Nguyệt cười đến bỏ nhào vào lòng Lan Đình Ngọc, bị hân thuận tay ôm lên.

Bỗng nhiên ngoài cửa có người khẽ gọi: “Lan đại quan, yến tiệc cùng đầu bếp đều đã sẵn sàng. Chỉ là dàn nhạc đón dâu có khó khăn, bởi vì Hồ Nhị thối kèn đã chết, vừa mới hạ táng, con của hân cũng là người lão luyện, nhưng đang mặc áo tang, không thể mời được, cho nên ta gọi nhị thúc của em họ của

cháu nhỏ ta đến thay, có điều hấn đang ở ngoài thôn trấn, đi đến đây không thuận tiện, ngươi xem có nên...”

Vân Bát Nguyệt toàn thân cứng đờ.

Đây là Hồ đại nương nhà bên, Lan Đình Ngọc nhờ nàng đi làm mấy việc phụ cho hôn sự, may mắn, nàng không đẩy cửa tiến vào, nhưng không đẩy cửa, nói cách khác, cũng đã nghe được bọn họ đùa giỡn ở bên trong.

Lan Đình Ngọc chọc chọc đầu mũi của Bát Nguyệt, vờ như không có việc gì: “Không sao cả, việc vui cần chút náo nhiệt, đại nương cứ chi bạc là được.”

Hồ đại nương cười phản sung sượng: “Tạ đại quan thưởng.”

Nghe được bước chân nàng đi xa, Bát Nguyệt vội vàng nhảy xuống dưới từ trong lòng Lan Đình Ngọc: “Không cho ngươi náo loạn nữa, để cho người ta nghe thấy, lại nghĩ chúng ta làm gì đó.”

“Ngươi là nương tử của ta, làm gì cũng không phạm luật nhà.”

“Ai cơ?”

“Đương nhiên là ngươi.”

Bát Nguyệt hừ một tiếng, trong lòng nghĩ, đương nhiên là ta rồi, ngu ngốc, bại hoại, cầm thú, ngoài ta ra còn ai chịu gả cho ngươi. Nhưng nghĩ như vậy, trong lòng lại có một loại cảm giác ngọt ngào, giống như đường kia, luyện trăm lần sẽ thành vàng, hương vị màu sắc không mặt nào không toàn diện.

*

Ngày hôn sự, mọi người trong thôn đều đến xem náo nhiệt. Bởi vì Lan Đình Ngọc là người xứ khác, đội ngũ đón dâu liền đi quanh thôn một vòng, tiểu hài tử theo sau vừa ca hát vừa ầm ĩ, kèn thổi vang vọng trời đất.

Bát Nguyệt ngồi trong phòng, nghe tiếng người bên ngoài ồn ào, nhin không được âm thầm vui mừng.

Nàng chưa từng nghĩ tới có thể cùng Lan Đình Ngọc đạt được hôm nay, tuy rằng vẫn thích hấn, nhưng chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, mong ước chôn dấu trong lòng là đủ rồi.

(Hoa trong gương, trăng trong nước – Kính hoa thủy nguyệt – Chỉ cảnh tượng huyền ảo, không có thật.)

Ngày đó hấn thừa nhận thích nàng ở trước mặt phụ thân, lòng của nàng quả thật hạnh phúc muốn nổ tung.

Đây có thể coi như mộng đẹp thành sự thật sao? Ông trời quả thực thiên vị nàng sao?

Ngồi hồi lâu, chân đã tê rần cả, rốt cuộc người chăm sóc nàng dâu tiến vào, lặng lẽ nói với nàng: “Không ổn rồi, bọn họ bắt nạt Lan đại quan là người ngoài tới, lại thấy một mỹ nhân như ngươi bị hấn cướp đi, không phục, đang chuẩn bị rượu cho hấn nha.”

Tâm của Vân Bát Nguyệt khẽ run rẩy: “Đại nương, ngươi giúp ta một chút, khuyên bọn họ thủ hạ lưu tình.”

Đại nương cười lớn một tiếng: “Đã biết thương nam nhân rồi ư? Lừa ngươi thôi, có ta ở đây, mấy tên tiểu tử kia dù muốn manh động cũng không dám hành động a.”

Vân Bát Nguyệt lúng túng nói không ra lời. Cũng may khăn voan màu đỏ thắm, bằng không khuôn mặt này quả thực muốn chui xuống bùn rửa mặt mất.

Bên ngoài ồn ào muốn chết, đúng là Lan Đình Ngọc bị bọn họ chuốc rượu, nhưng tửu lượng của hấn luôn luôn là thiên hạ vô địch, những người này có luân phiên đến cũng không phải đối thủ của hấn.

“Lan đại quan quả nhiên tửu lượng tốt!” Mọi người huyên náo vang dội.

Uống rượu, một nửa không trung đã là một vùng xanh thắm, Lan Đình Ngọc nhìn sang hướng Đông, thì ra là pháo hoa!

Hấn giặt mình, vì sao cứ phải là lúc này?

Theo bản năng thả bát rượu, pháo hoa kia lại chớp một lần, vừa lóe đã tắt, đây là truyền tin báo nguy của Lục Phiến môn.

Lan Đình Ngọc quay đầu nhìn động phòng, rèm cửa màu đỏ thắm ngăn cách, hấn cùng Bát Nguyệt vốn luôn có một tầng khoảng cách chưa thể phá vỡ, nếu lúc này rồi đi...

Hấn có thể trở về được sao?

Pháo hoa lại bắn, ba lần báo nguy, tất nhiên địch nhân khó đối phó, là do hấn quá tùy tiện, chỉ bằng thù hận giang hồ những năm gần đây Quế Thập Nhất đã gây ra, một khi tin tức hấn bị bắt lộ ra ngoài, không biết có bao nhiêu kẻ như hổ rình mồi muốn mạng của hấn đây.

Người này không thể chết được, mặc dù có chết, cũng không thể để hân chết trong tay bọn giang hồ xấu xa kia.

Lan Đình Ngọc vùng thoát khỏi mọi người đi vào động phòng: “Bát Nguyệt, ta có việc gấp, ngươi phải chờ ta.”

Bát Nguyệt giật mình, đột nhiên xốc khăn voan lên: “Ngươi nói cái gì?”

Muốn giải thích thế nào với nàng về chuyện của Quế Thập Nhất thiếu gia, chẳng lẽ phải nói, hân dùng tính mạng của người kia để đổi lấy việc hôn nhân này sao?

Lan Đình Ngọc muốn nói lại thôi: “Là công sự của Lục Phiến môn, ngươi nhất định phải chờ ta trở lại!”

Đây là lúc nào rồi, công sự gì có thể khiến hân rời đi? Bát Nguyệt nắm chặt lấy khối vải dệt màu đỏ tươi kia, trước đây là vui mừng, nay chỉ cảm thấy sợ: “Ngươi đi rồi, để ta đối mặt với những người trong trấn, phải ăn nói thế nào? Hay là ngay từ đầu ngươi đã dự định đi? Lan Đình Ngọc, ngươi điên rồi... Ta... Ta chỉ hận vì sao mình ngốc như vậy!”

“Bát Nguyệt...”

Một lần nữa tin hân, một lần nữa bị đẩy ra, vì sao nàng còn muốn nhắm mắt đắm đầu nhảy xuống cạm bẫy của hân?

Pháo hoa đã tắt, việc không thể đợi, Lan Đình Ngọc kéo nàng lại, mạnh mẽ hôn xuống: “Ta nhất định sẽ trở về nói tỉ mỉ cho ngươi, ngươi phải tin tưởng ta!”

Hân xoay người liền đi, nhảy ra ngoài cửa sổ, người trong bóng đêm chợt lóe rồi biến mất.

Tin tưởng hân? Làm thế nào để tin tưởng hân? Tay của Bát Nguyệt nắm chặt rướm máu, đau đớn chỉ làm cho nàng không nhìn được muốn cười. Lan Đình Ngọc, ngươi rất tỉ mỉ, vì sao ngay cả rồi đi cũng không chịu dứt khoát, còn muốn cho nàng một đường hi vọng!

Nàng sớm đã biết, sớm đã biết sẽ thế này...

Người bên ngoài muốn tân lang đi ra, âm thanh náo nhiệt thúc giục muốn chết, Bát Nguyệt hạ quyết tâm, vén rèm cửa ra ngoài: “Không có tân lang, hân đi rồi, sẽ không trở về nữa, các ngươi ai muốn thú ta, bây giờ tới nhận luôn đi!”

Toàn bộ lặng ngắt như tờ.

“Bát Nguyệt!” Cha chạy vội lên.

Nàng bị hân túm được bả vai, loạng choạng: “Tên hỗn đản đó, hân...”

“Không cần nhắc đến hân nữa...” Tuy rằng nói không muốn nhắc, Bát Nguyệt lại rơi lệ đầy mặt, “Là con rất ngốc, là con rất ngốc...”

“Bát Nguyệt, cha vẫn không dám nói cho con, mẹ của con, nàng... nàng... thật ra...”

“Nàng... làm sao?” Chẳng lẽ phụ nhân ôn hòa thiện lương trong trí nhớ của Bát Nguyệt chính là lý do cuối cùng của ân oán này?

“Kỳ thật nàng không phải mẹ con!”

Trong đầu Bát Nguyệt ‘ầm ầm’ một tiếng, tựa như có thứ gì đó bị chôn sâu trong đầu đang rục rịch, sẽ phá kén mà ra. Hình như nàng nhớ ra rồi...

“Đây đều là lỗi của cha, là cha tạo nghiệt... Mười hai năm trước chúng ta là hàng xóm của Lan gia, năm đó mẹ con mất, phu nhân của Lan Phụng Thành là Cúc Văn thấy hai cha con chúng ta cơ khổ, thường xuyên qua chăm sóc, nàng nói Lan Phụng Thành bản tính thô bạo, không hợp ý hân liền đánh đập tàn nhẫn, cha thương tiếc nàng, lâu ngày, liền... liền...”

Khó trách những việc trước sáu tuổi Bát Nguyệt đều không nhớ rõ, thì ra căn bản là không muốn nhớ, không muốn tìm lại...

“Chuyện của chúng ta bị Lan Phụng Thành phát hiện, hân gần như đánh chết Cúc Văn, tối hôm đó, Cúc Văn năn nỉ cha mang nàng đi, nàng sợ sẽ phải chết dưới tay của Lan Phụng Thành... Cha cùng Cúc Văn liền mang theo con chạy trốn... Sau đó chúng ta mới biết được, Lan Phụng Thành uống chút rượu, đuổi theo sau chúng ta, bị ngã xuống ao...”

Vân Bát Nguyệt toàn thân rét run, đây là mối thù giết cha đoạt mẹ a, đây là mối hận vĩnh viễn không xóa nổi, Lan Đình Ngọc sao có thể dễ dàng bỏ qua... Ngay từ đầu hân đã muốn trả thù nàng, là muốn cho con gái của cừu nhân là nàng, cũng phải nếm nhục nhã tương tự.

“Lan Đình Ngọc bị đưa đến nuôi ở nhà thúc phụ, Cúc Văn đi đến vài lần đều bị đánh đuổi ra, trong lòng nàng vẫn khổ sở, nên sớm đã qua đời.”

Vân Bát Nguyệt cúi đầu nhìn cha đang khóc, còn có mọi người vẫn ở đây, không biết nên làm thế nào thu xếp, trong lòng thân nhiên cười khổ: “Được rồi, cha, đừng khổ sở nữa, nếu hân là người có chút lương tâm liền buông tha chúng ta, nếu thật sự mất trí, cảm thấy chúng ta còn nợ hân nhiều lắm, vậy... vậy chẳng qua là một tính mạng, còn gì có thể cho hân đâu?”

“Hân nói không muốn cha mang chuyện cũ đến dằn vặt các ngươi, cha tin hân nha... Tất cả là lỗi của cha...”

Không ai sai cả, sai liền ở chỗ rõ ràng tình là giả, nàng lại xem như chân ý, chuyện xấu hổ nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ đến thế này thôi. Vân Bát Nguyệt cảm thấy khí huyết trong ngực cuộn cuộn nườm nóng lên, còn có một loại mùi tanh chảy ra từ bên miệng, nàng dùng khăn voan che, cũng may đều là màu đỏ, đều nhìn ghê người như vậy, tựa như nổi đau ở đáy lòng nàng, đau đến cực điểm, ngược lại không thể thấy được.

*

Lúc đuổi tới Phàn Long trấn sắc trời đã tối muộn, khách điểm rất yên tĩnh, lặng tựa như không có việc gì từng phát sinh. Lan Đình Ngọc chân trước bước vào phòng, cửa sau lưng lập tức đóng lại. Có người ở ngoài phòng cười ha ha: “Chờ Lan đại bộ đầu tới làm một cái nôi hấp đã lâu, phóng hỏa, đốt phòng!”

Lan Đình Ngọc thấp sáng đá lửa, dưới đất là mấy thủ hạ vẫn theo hần đang nằm ngang dọc, kì lạ là Quế Thập Nhất vẫn bị khóa ở chỗ cũ, chăm sóc không tốt, có vẻ tiêu tụy, có thể thấy được không mấy người chịu giao tiếp cùng vị thiếu gia quái đản này.

“Sao ngươi lại đến đây?” Quế Thập Nhất thiếu gia nhướn mày, chẳng phải hần đang ở bên Vân Bát Nguyệt hưởng tiệc tân hôn sao?

“Ngươi là tội phạm quan trọng của triều đình, không thể chết như vậy được.” Lan Đình Ngọc mở khóa sắt cho hần, ngọn lửa đã từ ngoài tiến vào, khói đặc cuộn cuộn. “Mùi vị làm món nướng không thú vị, ta không thích đánh người, đành trông cậy vào ngươi.”

Quế Thập Nhất thiếu gia cười lạnh không động đậy: “Dù sao ta cũng sắp chết, chết như này còn thống khoái hơn ở đoạn đầu đài một chút, ngươi nhiều chuyện làm gì!”

Lan Đình Ngọc xoa cằm, tựa hồ hơi khó xử: “Nói thế nào ta cũng đã chạy đến từ hôn lễ cùng Bát Nguyệt, nếu chết ở đây với ngươi, không thể quay về, không biết Bát Nguyệt sẽ bị tổn thương tới mức nào nữa.”

“Quả nhiên ngươi ——” Quế Thập Nhất thiếu gia giận dữ, nhảy dựng lên, đâm vào ngực hần một quyền.

Lan Đình Ngọc không kịp trốn, liên tục lùi ra phía sau mấy bước, tựa vào cách tường lửa nóng, chỉ cảm thấy vị ngọt ngọt xót lên. Quyền này dùng khí lực không nhỏ, hần cười khổ xoa vết máu bên khóe miệng: “Vậy ngươi nhất định phải cứu ta.”

“Ta sai lầm rồi, đáng ra không nên giao phó Bát Nguyệt cho người như ngươi!” Quế Thập Nhất thiếu gia rút kiếm cầm trên tay, từ xa chỉ hướng Lan Đình Ngọc, “Lúc trước ta tự đưa mình lên cửa, nay là ngươi thả ta đi, cũng không thể coi ta nhận ân tình của ngươi. Ngươi phụ Bát Nguyệt, nếu nàng gặp chuyện không hay, nhất định ta sẽ không tha cho ngươi!”

Trong tay hần là một thanh kiếm thượng cổ, xuyên thủng vách tường, chỉ nghe một tiếng nổ, bức tường đã không chịu nổi hỏa thiêu kiếm xỏ, sập xuống.

Lan Đình Ngọc thở phào nở nụ cười, vị thiếu gia này cho mình là Đát Kỷ trên đời hay là Dương quý phi trọng sinh a, hần bỏ lại nương tử của mình tới cứu hần, chẳng lẽ chỉ vì bất hần nhận một ~~lũ~~ ân nhân tình sao?

Chẳng qua không bao giờ muốn nhìn người bị chết bừa bãi.

Quế Thập Nhất thiếu gia dùng kiếm thiên hạ vô địch, Lan Đình Ngọc truy tung hần ba năm cũng không dám chân thực động thủ với hần, về phần tướng tằm bình tròng muốn mượn thời cơ đến chiếm ưu thế, một khi hần cầm kiếm, ai còn có thể ganh đua cao thấp với hần, sợ tới mức dồn dập chạy trốn. Hần cũng không đuổi theo bọn họ, tra kiếm vào vỏ, lạnh lùng nhìn Lan Đình Ngọc: “Còn muốn tới bắt ta sao?”

Lan Đình Ngọc mỉm cười: “Ngươi phải cam đoan không phản kháng.”

Quế Thập Nhất thiếu gia hừ lạnh: “Năm mơ đi.”

“Nhất định ngươi sẽ lại tới cửa cầu ta bắt ngươi.”

Quế Thập Nhất thiếu gia trừng mắt nhìn hần một lúc lâu, chỉ nháy mắt sát khí trong lòng nảy mầm. Muốn giết hần hay không? Người này là người Bát Nguyệt ái mộ, vô số lần tổn thương Bát Nguyệt, hơn nữa, tuy rằng võ công của hần không bằng mình, không biết vì sao Quế Thập Nhất thiếu gia vẫn luôn có vài phần cố kỵ – một người quá mức giáo hoạt mà vô sỉ.

Kiểm trong lòng bàn tay rung động vài lần, ngón tay nắm chặt lại buông ra, hần phát hiện tên kia ngay cả lông mi cũng không thêm chớp một chút.

Quế Thập Nhất thiếu thở dài một hơi, sát ý đều theo tiếng than nhẹ này mà thoát ra, rốt cuộc xoay người rời đi.

Lan Đình Ngọc âm thầm mỉm cười, quả nhiên quả nhiên, vẫn còn quá non a.

Bạn đang đọc truyện *Đường Quế Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Duyên Định

Quê Thập Nhất thiếu gia chạy một đường không nghĩ tới trần nhỏ nơi Bát Nguyệt ở, đến lại nghe nói, bọn họ đã lên đường hướng Thập Bát trấn Vân châu, nhớ là đường hội gì đó. Trong phòng vẫn vẫn vút hương khí, không khỏi nhặt lấy một miếng đường còn lại trong nồi, sau vị ngọt thanh, nối tiếp là mị ý vô hạn gắt gao quấn quanh đầu lưỡi, rốt cuộc luyện trăm lần cũng thành vàng. Quê Thập Nhất thiếu gia trong lòng rung động, nếu lúc đó hắn không bảo Lan Đình Ngọc trở về bên Bát Nguyệt, vẫn ở cạnh nàng, hiện tại người theo nàng đi liệu có thể là hắn không?

Nhưng hắn là một kẻ nay đây mai đó, thân lại mang vô số nợ máu, làm sao có thể mang hạnh phúc cho Bát Nguyệt?

Đường hội của Thập Bát trấn Vân châu là lễ hội lớn nhất vùng phía Tây, thương nhân buôn đường từ bốn phương tám hướng tụ tập mà đến, cùng với các danh gia bình phẩm vốn là người chế đường hạng nhất, còn có tiền thậu hình, trở thành vỏ bọc ngoài giả dối ngọt ngào cho đường hội thực chất ganh đua kịch liệt này.

Quê Thập Nhất thiếu gia tìm được khách sạn Bát Nguyệt ở, tùy tiện thuê một gian phòng, hắn không muốn kinh động nàng, chỉ nghĩ lẳng lặng trông nàng xem nàng mà thôi.

Đêm khuya nàng vẫn chưa ngủ, ánh nến soi rọi căn phòng, ngày mai chính là ngày phẩm đường, nàng cẩn thận bày đường ra, phân chia sắp xếp một lần nữa, cứ cảm thấy nó là máu mủ của nàng, là do nàng đích thân sinh ra.

Quê Thập Nhất thiếu gia theo thói quen ngồi trên nóc nhà, hắn vẫn thích nhìn từ trên cao xuống như vậy, cảm giác chỉ có một người tồn tại. Nhưng lần này, lại có một người cùng hắn. Từ khe hở của mái ngói có thể thấy mặt của nàng, nàng gầy đi nhiều, vì người mà tiêu tụy, người kia, tất nhiên là Lan Đình Ngọc đã phụ nàng sâu đậm. Quê Thập Nhất thiếu gia vốn luôn không yêu không hận không muốn không cầu, đột nhiên trong lòng đau đớn không chịu nổi, không biết vì nàng, hay là vì mình.

Ngày mùa hè gió đêm se lạnh, nàng cùng hắn dường như không buồn ngủ.

Một đêm không ngủ, hôm sau Vân Bát Nguyệt đến nơi tổ chức đường hội, đó là một mảnh đất có thể tiếp đón không dưới một vạn người, tạm thời sửa làm hội trường, không ngờ vẫn cảm thấy nhỏ hẹp, người tới tấp nập.

Cùng một tiếng la vang, nhóm đường đầu tiên được đưa lên. Sau những bình phẩm tinh tế, phân ra thứ bậc cao thấp, lưu lại chờ kiểm tra. Vân Bát Nguyệt ở lượt thứ năm, trước giờ nghỉ ngơi, đây là thời cơ bất lợi nhất, giác quan của mọi người gần như đã tê rần, không còn miễn cảm với vị ngọt của đường nữa.

Bát Nguyệt lo lắng, tim sắp nhảy vọt ra ngoài, nàng đã đi thi bảy năm, mục đích là có thể được mọi người thừa nhận, lấy được số tiền thưởng kia rồi xây dựng một đường phường lớn hơn trước, chỉ tiếc lần này qua lần khác thất bại. Nàng siết chặt bàn tay, nhìn những người bình phẩm đưa đường vào miệng, sau một lúc lâu, trên mặt dường như đều lộ ra biểu tình không thể tin được.

Đường như vậy, gần như yêu tà, không thấy trong nhân gian, không tìm được trên trời, chỉ cần ném qua sẽ khó quên mỹ vị của nó.

Những người đó ngẩng đầu lên xem tên người chế đường, Vân Bát Nguyệt!

Một người trong đó toàn thân chấn động, buông lỏng đường trong tay, là nàng, sao có thể là nàng? Trong lòng cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng đã gặp mặt, hắn cúi đầu, nhanh chóng viết lên giấy vài dòng, chuyển cho mấy người bình phẩm.

Bát Nguyệt lo lắng bứt rứt chờ đợi kết quả, hồi lâu sau, rốt cuộc đã có.

Bị loại.

Những người ném qua đường ở dưới ồ lên, đường này rõ ràng là tuyệt thế cực phẩm, vì sao lại bị loại? Mọi người nghi ngờ dồn dập, nhưng những người bình phẩm trên đài đã sắp nghỉ ngơi.

Bát Nguyệt đứng dưới ánh mặt trời chói chang, trong lòng lạnh lẽo, nàng không tin, nàng cũng là người làm đường, biết loại đường nào là ngon, loại nào là kém. Lúc trước làm ra thành phẩm nàng đã biết, tuyệt đối không thứ gì trên đời so được, không loại đường nào có thể quý giá hơn. Rốt cuộc là khiếm khuyết ở chỗ nào, rõ ràng lúc họ ăn trên mặt lộ biểu tình kinh ngạc. Vì sao lại như vậy?

Thấy bọn họ phải đi, Vân Bát Nguyệt hô to: “Ta không phục!”

Mọi người ngẩn ra, tất cả thanh âm ở đại hội đều tĩnh lặng xuống. Đây là lần đầu tiên suốt bao nhiêu năm qua xuất hiện trường hợp này, những vị bình phẩm danh gia cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đành nhất trí nhìn người lên đưa giấy cho bọn hắn.

Bát Nguyệt lớn tiếng nói: “Đường của ta, ta tự hiểu biết, những người ăn qua cũng biết, dựa vào đâu lại bị loại, vì sao bị loại, các người nói được lý do sao? Ta không phục, ta muốn được giải thích!”

Người viết tờ giấy kia cười lạnh một tiếng nói: “Đường này tà mị, căn cốt bất chính, ngoài mặt giả bộ băng thanh ngọc khiết, trong xương cốt lại là kỹ nữ!”

Vân Bát nguyệt giật mình, cảm thấy lời nói của hắn mang điều gì ám chỉ: “Đường có thể quyến rũ người, đây không phải tội gì quá lớn, cũng có thể coi như lý do bị loại sao?”

“Đó là tất nhiên, làm đường như làm người, lòng người ngay thẳng thì đường mới có thể ngay thẳng!” Người nọ nói xong đã xoay người muốn đi.

Vân Bát Nguyệt nhào lên: “Ta không phục, đạo lý này nói thế nào cũng không liên quan, nếu người không thể đưa ra lý do hợp lý hơn, ta... ta...” Nàng nói vài từ ‘ta’, thanh âm lại nghẹn ngào.

Hộ vệ ngăn nàng lại, hiện trường hỗn loạn, bỗng nhiên có người nhảy lên đài, áo trắng như tuyết, một kiếm chỉ vào người nọ: “Để nàng thẳng.”

“Quê Thập Nhất thiếu gia?” Dưới đài có người biết mặt hắn, càng thêm hỗn loạn.

Người nọ cười ha ha, nhìn về phía Vân Bát Nguyệt: “Người thật đúng là sốt ruột muốn thẳng, ngay cả thủ đoạn này cũng dùng đến.”

Mũi kiếm chỉ vào yết hầu hắn vừa động, hắn không dám nói ra lời nữa.

Những người dưới đài vừa thương cảm Bát Nguyệt, nay tình thế quay ngược trở lại, liền khinh thường nhìn nàng, Vân Bát Nguyệt vừa xấu hổ vừa bối rối, thiếu gia hoàn toàn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hết thảy chỉ làm theo ý muốn của mình, như vậy nếu có buộc người ta phản nàng thẳng, chẳng qua cũng chỉ là một trò cười mà thôi!

Lúc này có người không nhanh không chậm đi lên đài, hắn tươi cười ôn nhu mà lộ vẻ phong lưu, làm cho nhóm người kia vốn mang tâm tình căng thẳng không hiểu vì sao chợt thả lỏng, hắn nhìn kiếm của Quê Thập Nhất thiếu, lại nhìn vào người kia đang bị mũi kiếm chỉ vào đến nghẹn lời, khẽ thở dài: “Thúc thúc, chuyện năm đó ta cũng không so đo, người cần gì vẫn ghi tạc trong lòng?”

Một tiếng thúc thúc này khiến cho Vân Bát Nguyệt như bị sét đánh, là hắn, Lan Đình Ngọc, ở hôn lễ bỏ lại mình nàng mà đi mất tăm mất tích, vì sao hắn lại đến đây? Người trên đài kia, chẳng lẽ chính là vị thúc thúc vẫn nuôi nấng hắn sau khi phụ thân qua đời?

“Nghiệt chủng!” Quả nhiên người nọ quát to một tiếng, “Vì một nữ nhân, ngay cả thúc phụ tổ tông người cũng không muốn nhận?”

Lan Đình Ngọc cười cười: “Nhưng nữ nhân kia là nương tử của ta.” Ánh mắt hắn không nhìn qua Bát Nguyệt, nhưng tiếng nương tử kêu lên thật tự nhiên, giống như trước đây không có chuyện gì từng xảy ra, giống như hắn vẫn cùng nàng đi đến đây, bát Nguyệt trong lòng đau xót, tựa hồ lại có khí huyết muốn phun ra.

“Thúc thúc, năm đó mẫu thân của ta bỏ trốn cùng người, bỏ lại ta, nhưng dù sao mấy năm sau này nàng sống thật hạnh phúc, có người đối xử tốt với nàng, tất nhiên nàng sẽ chọn người này, nay ta tuyệt đối không hận nàng nữa!”

“Nhưng phụ thân người chết trong tay tiện nhân đó!”

“Hắn hành hạ nàng bao nhiêu năm, cuối cùng coi như trả lại cho nàng, thúc thúc, chuyện này nào có quan hệ với đường hội, sao lại dùng việc công để trả thù riêng?”

Mọi người dưới đài nghe được đều ngẩn ra, chuyện cũ của bao nhiêu năm trước đột nhiên bị vạch trần, thì ra sau lưng người bình phẩm đường này lại cất dấu nhiều bí mật không ai biết.

Lan Đình Ngọc nói nghe thật nhẹ, nhưng kỳ thật mẫu thân bỏ trốn cùng người, phụ thân chết tại nơi bất tự tình, hắn được nuôi ở nhà thúc phụ, từ nhỏ cơ khổ, từng câu chuyện cũ đều xấu hổ không muốn nhắc lại. Thế mà hắn lại bộc lộ toàn bộ ở dưới tai mắt công chúng, Bát Nguyệt căng thẳng đau lòng, đều là vì nàng sao? Chỉ vì giúp đỡ nàng sao?

Nhưng nếu hắn có thể làm được đến mức này, vì sao lại bỏ nàng ở hôn lễ mà đi?

Lan Đình Ngọc nhẹ giọng nói: “Thúc thúc của ta để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến bình phẩm, vì thế nên rút lui, tất cả bắt đầu lại đi.”

Người nọ gầm lên, tính xông ra đánh Lan Đình Ngọc, liền bị kiếm của Quê Thập Nhất thiếu gia kiềm chế.

Hội trường lại an tĩnh, sau thời gian một chén trà nhỏ, “Phong quá vô ngân” do Vân Bát Nguyệt làm ra đã được định là loại đường đứng đầu đại hội này.

Bát Nguyệt nghe được tin vui, lý tưởng bảy năm qua mà nàng một lòng hướng tới đã đạt được, không biết vì sao lại hoàn toàn không thể cao hứng, ngay cả một mặt cười đều khó có thể lộ ra.

“Người không vui sao?” Quê Thập Nhất thiếu gia nhẹ giọng hỏi, hắn không hiểu hết nhiều khúc chiết trong lòng nàng, chỉ cảm thấy, có chuyện vui vẻ vì sao không cười?

Vân Bát Nguyệt nhìn Cầu Cầu tuyết trắng trên vai hắn, hỏi ngược lại: “Vì sao người vẫn đi theo ta?”

Quê Thập Nhất thiếu gia suy nghĩ hồi lâu, nhưng không trả lời.

“Người thích ta sao?”

Quê Thập Nhất thiếu gia gạt đầu, bộ dáng cúi đầu của hắn xinh đẹp thấu lòng người, Vân Bát Nguyệt nghĩ, nếu người ta thích là hắn, liệu có tốt hơn bây giờ không?

“Vậy ngươi nguyện ý dẫn ta đi sao?”

Quê Thập Nhất thiếu gia nhẹ giọng nói: “Chỉ cần ngươi thích, ta có thể vì ngươi làm tất cả mọi chuyện.”

“Vậy ngươi dẫn ta đi thôi.”

Quê Thập Nhất thiếu gia giữ lấy thắt lưng nàng, thả người nhảy lên, lướt qua đỉnh đầu mọi người. Vân Bát Nguyệt cảm thấy gió gào thét bên tai, chuyện cũ như gió, từng cánh từng cánh vút qua trước mắt nàng, nàng đau lòng như bị người bóp nghẹt, nước mắt chảy xuống dưới.

“Ngươi khóc.” Quê Thập Nhất thiếu gia ngừng chân, cho tới bây giờ hắn cũng không muốn nàng khóc, mặc dù là mọi chuyện xấu giết người phóng hỏa, chỉ cần nàng có thể tươi cười vô tư như lần đầu tiên gặp mặt, hắn sẽ làm.

“Bát Nguyệt...” Hắn vung về lau nước mắt cho nàng, “Ngươi đi tìm hắn đi.”

“Ta không muốn...”

“Đi thôi, nếu hắn lại bắt nạt ngươi, ta sẽ dùng một kiếm giết hắn.”

“Ta sợ, ta thật sự rất sợ, sợ hắn lại bỏ ta, ta không muốn lại phải trải qua thống khổ khôn cùng như vậy nữa...”

“Bát Nguyệt...” Có người nhẹ giọng gọi tên nàng, thật ôn nhu, nàng vẫn bị loại biểu hiện ôn nhu giả dối này lừa bịp, cho nên mới bao lần làm tổn thương chính mình.

Bát Nguyệt không muốn quay đầu, nàng không muốn nhìn đến gương mặt làm nàng đau lòng không chịu nổi kia.

Người nọ tới gần nàng, ôm lấy nàng từ sau lưng.

Quê Thập Nhất thiếu gia khẽ thở dài: “Đề ý đầu của ngươi!”

Xoay người rời đi.

“Bát Nguyệt, ta biết ta mắc thêm lỗi lầm nữa, về sau sẽ không, thật sự sẽ không...”

Nhưng nàng đã từng tin hắn bao nhiêu lần, lời thề đã tan thành mảnh nhỏ rồi, có thể ghép lại để nàng tin tưởng hắn sao?

“Bát Nguyệt...” Lan Đình Ngọc đặt một thanh chủy thủ lạnh lẽo trong lòng bàn tay nàng, dùng sức nắm chặt, “Từ nhỏ ta theo sư phụ lên núi Thiên Thành, học đạo gia công phu, xem trọng tiêu dao vô vi, nhưng môn công phu này kỳ nhất một thứ, chính là Thiên Sơn hàn băng. Bởi vì đỉnh núi Thiên Sơn ở xa, hàn băng một ngàn năm cũng rất khó tìm được, nên chuôi chủy thủ này sau khi được đổi thủ một mất một còn của sư tổ giết chết người lưu lại, ta vẫn lên sư môn cất giấu, hôm nay ta giao nó cho ngươi, chỉ cần khi nào ngươi nhìn ta phát ngán, chán ghét, hoặc ta làm việc có lỗi với ngươi, ngươi giết ta đi.”

Bát Nguyệt nắm chặt kiếm kia, lạnh lẽo như ngọc, hắn làm như vậy là tính toán gì đâu? Đem tính mạng giao cho nàng?

“Ngươi không sợ ta muốn giết ngươi ngay bây giờ sao!” Bát Nguyệt quay người lại, nâng đao hướng hắn, Lan Đình Ngọc hoàn toàn không né, Bát Nguyệt không ngờ tới chuyện này, nhất thời không kịp thu đao, đâm mạnh vào vai hắn, máu chảy đầm đìa.

Bát Nguyệt sợ ngây người, sao nàng lại xuống tay độc ác như vậy, loại cảm xúc yêu hận đan xen không thể tháo gỡ, khiến cho nàng như bị lửa thiêu, nàng muốn giết hắn, lại muốn ôm lấy hắn, nàng không thể để hắn đi, tuyệt đối không thể cho hắn có cơ hội bỏ nàng một mình. Nàng nhào lên ôm chặt hắn, miệng vết thương của hắn vẫn đang đổ máu, nàng không nhìn thấy cũng không muốn ngó lại xem!

Lan Đình Ngọc bất đắc dĩ cười khổ, dùng cánh tay không bị thương kia ôm nàng.

Nếu thế này có thể khiến nàng an tâm, vậy để máu tươi của hắn vì nàng mà chảy hết đi.

Cách đó không xa kiếm khí rực bay, Quê Thập Nhất thiếu gia vẫn chưa rời đi, tựa như đang chờ một cơ hội, có thể danh chính ngôn thuận lấy mạng của hắn.

Bát Nguyệt Bát Nguyệt, ngươi xem, ta làm sao dám phụ ngươi nữa đây?

*

Rất nhiều năm về sau, đường phường thứ năm của Vân thị đã khai trương, bọn họ muốn dời đến gian hàng lớn hơn để trông nom việc làm ăn, tình cờ thu dọn đồ vật này nọ, Bát Nguyệt lấy ra ngàn năm hàn băng kiếm từ trong ngăn tủ, nhớ tới chuyện năm đó, một loại cảm thụ khác thường nảy lên trong lòng. Nàng vuốt ve chuôi kiếm, gần như đã quên, đây là thái độ đối với thứ gì đó liên quan tới tính mạng sao? Trong lòng nghi hoặc, nàng đem đến tiệm

rèn gần nhà, để thợ thủ công nhìn xem tỉ lệ.

“Ngàn năm hàn băng? Đầu óc phu nhân có vấn đề rồi, đây là sắt, là loại sắt được rèn rất tốt, cho nên nặng hơn những loại khác, nếu sợ không đủ sáng bóng, chúng ta có thể nghĩ cách...”

Những câu nói kế tiếp Vân Bát Nguyệt đều nghe không rõ, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về chuôi kiếm nhắc đi nhắc lại: “Cầm thú, cầm thú, cầm thú!”

Để xem khi trở về ta tính toán sổ sách với người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Đường Quế Hoa Bát Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.